

ΚΟΝΤΡΑ

Ε. Τσακαλώτος

**Ετοιμοι για παράταση
του Μνημόνιου και μετά
το 2018**

ΣΕΛΙΔΑ 8

Κυπριακό

**Λύση διχοτομική, σε
κάθε περίπτωση**

ΣΕΛΙΔΑ 6

25 χρόνια από την κατάρρευση του
παλινορθωμένου καπιταλισμού

**Το «τέλος της ιστορίας»
δεν ήρθε ακόμα (2)**

ΣΕΛΙΔΑ 3

**Σε ενιαία γραμμή
οι ιμπεριαλιστές
δανειστές**

ΣΕΛΙΔΑ 8

1,30 €

**ΜΟΝΟ Η ΤΑΞΙΚΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ
μπορεί να βάλει τέλος στο
διαρκή μνημονιακό ζόφο**

Scripta... Verba...

Εκείνο, όμως, που πρέπει να επισημάνουμε είναι ότι η κυβερνήση αφενός κέρδισε μια μάχη αξιοπρέπειας έναντι των δανειστών, αφετέρου έδωσε ένα δείγμα γραφής πράττοντας αυτό που επέβαλε η κοινωνική της ευαισθησία και υποχρέωση απέναντι σε αυτούς που επέδειξαν ένα πλεόνασμα θυσιών τα τελευταία χρόνια.

Πάνος Σκουρλέτης

Κερδισμένη μάχη αξιοπρέπειας, κυρίως. Ειδικά μετά την επιστολή Τσακαλώτου.

Τα βραχυπρόθεσμα μέτρα για το χρέος όπως αποφασίστηκαν αυτό το μήνα (σ.σ. το Δεκέμβρη του 2016) είναι ευπρόσδεκτα, αλλά θέλω να είμαι σαφής: δεν είναι αρκετά για εξαλείψουν τις ανησυχίες για τη βιωσιμότητα του χρέους στην Ελλάδα, εκτός και αν γίνουν ισχυρές παραδοχές για τα πρωτογενή πλεονάσματα της Ελλάδας μετά το 2018. Θα χρειαστούν επίσης μεσοπρόθεσμα μέτρα για το χρέος.

Μπενουά Κερέ

Στη γραμμή Τόμσεν/ΔΝΤ και το δεξί χέρι του Ντράγκι στην ΕΚΤ.

Σε πείσμα των δυσκολιών, μπορούμε να βάλουμε περισσότερο χαμόγελο και αισιοδοξία στην καθημερινότητά μας. Όλοι μαζί μπορούμε να ξεπεράσουμε τα προβλήματα και να αφήσουμε πίσω μας την κρίση. Ας το καταλάβουν επιτέλους όλοι το 2017. Τέρμα οι σωτήρες και οι αυταπάτες. Κανένας μόνος δεν μπορεί. Με εθνική συνεννόηση και νέα αυτοπεποίθηση να προχωρήσουμε μπροστά για ένα καλύτερο παρόν, για ελπίδα για το μέλλον.

Φώφη Γεννηματά

Τυπική Φώφη, με μια εσάνς από λεβέντιο οικουμενισμό.

Εστω και αν ο κ. Τσίπρας και ο κ. Μητσοτάκης δεν το θέλουν, επειδή αυτό είναι η μόνη λύση για τη χώρα, η Ένωση Κεντρώων θα επιμείνει μέχρι τέλους για το σχηματισμό οικουμενικής κυβέρνησης.

Βασίλης Λεβέντης

Το ορίζοντα πάντοτε διαφέρει από το ιμτασιόν.

Οφείλω όμως να αναδείξω και το εξής: Το χρέος της σύμπνοιας και της ενότητας μπροστά στα μεγάλα και τα σημαντικά για την χώρα μας ανήκει και σε κάθε Έλληνα Πολίτη. Καμιά ιδεολογική και πολιτική διαφορά δεν είναι επιτρεπτό να μειώνει την δύναμη της ομόθυμης προσήλωσής μας στην υπεράσπιση των Εθνικών μας Στόχων και των Εθνικών μας Δικαιών. Επιπλέον, το χρέος αυτό πρέπει να το εκπληρώνουμε όλοι, ανεξαιρέτως, δίχως να αφήνουμε τον φθόνο, που έχει ως «δίδυμη αδελφή» την μετριότητα, να μας κυριεύει.

Προκόπης Παυλόπουλος

Ε, όχι να μας παραδίσει μαθήματα και ο Πάκης. Έχει και η ανοχή στη γραφικότητα τα όριά της.

ΡΙΠΕΣ

◆ Πραγματικά, δεν καταλαβαίνουμε εκείνους που ειρωνεύτηκαν τον Ευκλειδάκο για το άρθρο του στο Real Democracy ◆ Όταν έχεις πέσει στα τέσσερα κι έχεις γυαλίσει με τη γλώσσα και τις δύο ρόδες από το αναπηρικό καροτσάκι του Σόιμπλε, αισθάνεσαι εξαντλημένος, άδειος, εξουθενωμένος, ταπεινωμένος ◆ Θέλεις την ψυχολογική σου, βρε αδερφέ, για να γιαιτρεύεις τις πληγές σου ◆ Κάθεσαι στην καρέκλα, χτυπάς με μανία τα πλήκτρα στο πληκτρολόγιο του υπολογιστή σου και βγάζεις το άχτι σου γράφοντας εκείνα που ήθελες να πεις αλλά δεν μπορούσες ◆ Κι αμέσως αισθάνεσαι μάγκας και νταής και βασιλιάς του κόσμου ◆ Όπως όταν ειρωνεύεσαι κάναν κακομοίρη δεξιό στη Βουλή ◆ Κάποιοι, βέβαια, μιλούν για διγλωσσία, για τζάμπα μαγκιά, για απόπειρα εξαπάτησης εναπομεινάντων αφελών ◆ Εμείς δεν

το πιστεύουμε! ◆ Αλλωστε, αφού ξεχαρμάνασε με το εν λόγω άρθρο, ο Ευκλειδάκος επανήλθε στη ζοφερή πραγματικότητα ◆ Και έδωσε τη γνωστή συνέντευξη στην «Καθημερινή» ◆ Οπου ξεκαθάρισε ότι δεν μπορούν να νομοθετήσουν από τώρα μέτρα για την περίοδο μετά το 2018 ◆ Μπορούν, όμως, να τα περιγράψουν ◆ Και να επεκτείνουν τον «κόφτη» για μερικά χρόνια ακόμα ◆ Το διάβασε ο Πρετεντεράκος και υστερίασε ◆ Οχι, ρε, να τ' αφήσετε κληρονομιά στον Κούλη ◆ Εγκαίνια με το χιλιόμετρο ◆ Σπίρτζης, κυρ-Αλέκος και Ολγάρα εγκαινίασαν μερικά χιλιόμετρα της Ιονίας Οδού που δόθηκαν άρον-άρον στην κυκλοφορία ◆ Ο κυρ-Αλέκος παρευρέθη προφανώς ως μέντορας του απόντος Τσίπρα, ενώ η Ολγάρα η καραμπουζοκλού λόγω εγγύτητας με την εκλογική της περιφέρεια ◆ Και μια και μιλάμε για την περιοχή,

να ρωτήσουμε ◆ Εκείνος ο Μπάρκας, από πότε έχει να εμφανιστεί στη Φιλιπιάδα, τον τόπο καταγωγής του; ◆ Κατά τύχη περάσαμε έξω από το γραφείο του και είδαμε ότι η ταμπέλα γράφει ακόμα «ΣΥΡΙΖΑ-ΕΚΜ»! ◆ Κάτι ταξιτζήδες που ρωτήσαμε σχετικά έσκασαν στα γέλια ◆ «Βρομάει μπαρούτι εδώ για τον Κώστα» μας είπαν ◆ Σπίρτζης, κυρ-Αλέκος και Ολγάρα στην Ιονία Οδό, Τσίπρας στην Καλαμάτα, Παππάς στην Πάτρα, Τζανακόπουλος στην Κόρινθο ◆ Οι Μαυρογαλιούροι βγήκαν παγανιά ◆ Αντε μετά να πείσουν ότι δε φοβούνται πως θ' αναγκαστούν να πάνε σε εκλογές ◆ Γι' αυτό και έχουν σαν καθημερινό προσφάτι τις επιθέσεις κατά Μητσοτάκη ◆ Στόχος να τον δείχνουν χειρότερο από την τρόικα ◆ Για να γίνουν οι ίδιοι ανεκτοί σαν το μικρότερο κακό ◆ Δώσαμε 13η σύνταξη, δήλωσε ο κυρ-Αλέκος ◆ «Χορήγηση της 13ης

σύνταξης στους χαμηλοσυνταξιούχους» επανέλαβε η Ολγάρα ◆ Πεσ-πες, κάτι θα μείνει, έλεγε ο Γκέμπελς ◆ Μόνο που αυτοί που θα εξαπατηθούν θα είναι ελάχιστοι μπροστά σ' αυτούς που θ' αγανακτήσουν ◆ Θα πρέπει να είναι μεγάλοι πατριώτες το δίδυμο των υπουργών Παπαδημητρίου-Αντωνοπούλου ◆ Αφησαν τις μπίζνες με τα εκατομμύρια δολάρια στις ΗΠΑ και ήρθαν εδώ για να μας σώσουν! ◆ Στα γεράματα, μάλιστα, ο Παπαδημητρίου ◆ Τι γελάτε, ρε; ◆ Όλα τα μωρά στην πίστα ◆ Διαμαντοπούλου, Φλωρίδης και Ραγκούσης τα βρήκαν και ετοιμάζουν νέο κόμμα ◆ Αν δεν ψαρώσουν Λαλιώτης-Σκανδαλίδης, θα πουν στη Φώφη να τους γράψει κανονικά ◆ Ακόμα κι αν ο Μπένι πάει μαζί τους ◆ Εκεί που έχουν φτάσει, δεν πουλάνε τα πρόσωπα αλλά μόνο το brand name ΠΑΣΟΚ ◆ Κι αυτό το 'χει κατοχυρωμένο η Φώφη ◆

ΕΠΙΤΟΥΠΕΙΣΤΗΡΙΟΥ

Κ Είναι μια πράξη ρουτίνας, στην οποία προχωρά κάθε χρόνο κάθε μνημονιακή κυβέρνηση, η μνημονιακή ρουτίνα όμως δεν πρέπει να μας οδηγήσει σε πολιτικό μιθριδατισμό. Αντίθετα, πρέπει να αντιστεκόμαστε στην αποδοχή αυτής της ρουτίνας. Τουλάχιστον να την καταγγέλλουμε. Στις 29 Δεκέμβρη, λοιπόν, εκδόθηκε η Πράξη 27 του υπουργικού συμβουλίου (ΦΕΚ, 243Α/30.12.2016) με τίτλο «Παράταση της ισχύος της 33/2006 Πράξης Υπουργικού Συμβουλίου "Αναστολή διορισμών και προσλήψεων στο Δημόσιο Τομέα"». Η παράταση της απαγόρευσης διορισμών στο δημόσιο τομέα για έναν ακόμα χρόνο έχει ως αιτιολογική βάση την «ανάγκη περιστολής, λόγω των δημοσιονομικών συνθηκών, των δαπανών στο Δημόσιο, στα νομικά πρόσωπα δημοσίου δικαίου, στους οργανισμούς τοπικής αυτοδιοίκησης και στα νομικά πρόσωπα ιδιωτικού δικαίου

που ανήκουν στον ευρύτερο δημόσιο τομέα».

Κ Πάει και ο Γεωργαλάς, ο παλιός πράκτορας στις γραμμές του κομμουνιστικού κινήματος και μετέπειτα πράκτορας της ΚΥΠ και επίσημος προπαγανδιστής της χούντας. Ξεχασμένος απ' όλους τα τελευταία χρόνια. Ακόμα και από τον ακροδεξιό πολιτικό με τον οποίο συνεργάστηκε, διατέλεσε σύμβουλος του, του έγραφε ομιλίες, του έγραψε ακόμα

και βιβλίο, όπως ισχυριζόταν όταν τα χάλασαν για τα λεφτά και έφτασαν στα δικαστήρια. Ο Καμμένος είχε συνεργάτη τον Γεωργαλά; Γιατί απορείτε; Επειδή σήμερα είναι κυβερνητικός εταίρος και προσωπικός φίλος του Τσίπρα, επειδή γλεντάει στα μπουζούκια παρέα με τον Παππά, θα ξεχάσουμε το παρελθόν του; Χτυπήστε σε μια μηχανή αναζήτησης στο Διαδίκτυο τις λέξεις «Καμμένος» και «Γεωργαλάς» και θα βρείτε... ενδιαφέρουσες και... σπαρταριστές ειδήσεις.

Κ Διορισμός και πρόσληψη προσωπικού καθώς και σύναψη συμβάσεων έργου επιτρέπεται στους φορείς μόνο μετά από έγκριση ειδικής επιτροπής που αποτελείται από τον αντιπρόεδρο της κυβέρνησης ως πρόεδρο, τους υπουργούς Εσωτερικών, Διοικητικής Ανασυγκρότησης, Οικονομικών και τον γενικό γραμματέα της κυβέρνησης. Ο αρμόδιος υπουργός κάνει την πρόταση και η επιτροπή αποφασίζει αν θα γίνουν κάποιοι διορισμοί και πόσοι.

Κ «Είναι παράλογο να ζητά κάποιος μέτρα, μετά τη λήξη του προγράμματος, για να κλείσει τη δεύτερη αξιολόγηση» δήλωσε ο Παπαδημούλης σε μια από τις καθημερινές ραδιοφωνικές του συνεντεύξεις. Ενώ αν τα μέτρα περιγραφούν και παράλληλα επεκταθεί ο «κόφτης» και μετά το 2018, όπως δήλωσε ο Τσακαλώτος, δεν υπάρχει πρόβλημα. Και δε θα είναι αυτό επέκταση του Μνημονίου μετά τη λήξη του! Περνούν για ξύπνιοι οι συριζαίοι, όμως με κάτι τέτοια κανέναν δε θα μπορέσουν να ξεγελάσουν.

“

Η ΠΑΠΑΡΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

Φιλοδοξούμε το 2017 να είναι η χρονιά που θα επιβεβαιώσει τον αναντικατάστατο ρόλο της Ελλάδας, στο διεθνές και ευρωπαϊκό στερέωμα. Αλλά και η χρονιά όπου θα εμπεδωθεί η εμπιστοσύνη και η σταθερότητα στην ελληνική οικονομία. Και αυτό για πρώτη φορά μετά από 7 χρόνια κρίσης, δεν είναι απλά μια κοινοτυπή πρωτοχρονιάτικη ευχή. Αλλά μια ρεαλιστική προσδοκία. Γιατί το 2017 θα είναι έτος υψηλών ρυθμών ανάπτυξης.

Αλέξης Τσίπρας

”

Το επετειολόγιο της εβδομάδας

6/1: Ιράκ: Ημέρα στρατού, Ουρουγουάη: Ημέρα παιδιών 6/1/1919: Πρώτη ανοιχτή συγκέντρωση Εργατικού Σοσιαλιστικού Κόμματος Ελλάδος (αργότερα ΚΚΕ) 7/1: Ιταλία: Ημέρα σημαίας 7/1/1919: Ελληνικά, αγγλικά και γαλλικά στρατεύματα αποβιβάζονται στην Οδησό για να καταπνίξουν την Οκτωβριανή Επανάσταση 7/1/1973: Βόμβες (ΕΑΝ) σε δύο αυτοκίνητα αμερικανών αξιωματικών, βόμβες (ΔΑ και «Ανεξάρτητης Αριστεράς») σε αμερικανικά οχήματα 8/1/1991: Δολοφονία Νίκου Τεμπονέρα 9/1: Παναμάς: Ημέρα μαρτύρων 9/1/1883: Δίκη 68 αναρχικών στη Λυών (πενταετής φυλάκιση στον Κροπότικιν) 9/1/1905: «Ματωμένη Κυριακή»: Η ρωσική αυτοκρα-

τορική φρουρά σκοτώνει πάνω από εκατό άοπλους διαδηλωτές έξω από το χειμερινό παλάτι (Αγία Πετρούπολη) 9/1/2005: Παλαιστινιακές προεδρικές εκλογές, νικητής ο Μαχμούντ Αμπάς 10/1/1989: Πυροβολείται στα πόδια ο εισαγγελέας Κώστας Ανδρουλιδάκης (17Ν) 11/1: Τσαντ: Ημέρα ανεξαρτησίας (1960), Αλβανία: Ημέρα δημοκρατίας (1946), Μαρόκο: Ημέρα μανιφέστου ανεξαρτησίας-αντίστασης, Νεπάλ: Ημέρα ενότητας 11/1/1972: Μετονομασία ανατολικού Πακιστάν σε Μπανγκλαντές 11/1/1979: Επικήρυση ακροδεξιών βομβιστών Ν. Παναγόπουλου και Αντ. Πρωτοπαπά με 1.000.000 δρχ. 11/1/2013: Εμπρηστικές επιθέσεις στα σπίτια δημοσιογράφων Γ. Οικονομέα, Α. Λιάρου, Π. Καρσιώτη, Α. Σκυλλάκου και Χ. Κώνστα («Κύκλοι Παραβατικών - Πυρήνας Εραστές της

Ανομίας» και «Μαχόμενη Μειοψηφία») 12/1: Ινδία: Ημέρα νεολαίας, Τανζανία: Ημέρα επανάστασης 12/1/1914: Απόλεια σαράντα εκατομμυρίων δραχμών από την Τράπεζα Αθηνών, συλλαμβάνονται οι Μάτσας, Επειρικός και Ηλιόπουλος 12/1/1966: Ανακοινώνεται ότι 100.000 κομμουνιστές σκοτώθηκαν το τελευταίο τρίμηνο στην Ινδονησία 12/1/1971: Επεισόδια απειλούνται από καπνεργάτες του Πειραιά επειδή στις καπναποθήκες προσλήφθηκαν γυναίκες αντί για άνδρες 12/1/1976: Ανεύρεση όπλων στο σπίτι του βουλευτή Ι. Σαβούρα, διαγραφή από τη ΝΔ 12/1/2011: Βομβιστική επίθεση στο γραφείο βουλευτή ΛΑΟΣ Αγγελου Κολοκοτρώνη (Θεσσαλονίκη) με δύο ελαφρά τραυματίες και δεύτερη επίθεση στην Ένωση Απόστρατων Αστυνομικών της πόλης.

25 χρόνια από την κατάρρευση του παλινорθωμένου καπιταλισμού της «ΕΣΣΔ»

Το «τέλος της ιστορίας» δεν ήρθε ακόμα (2)

Με αφορμή τα 25 χρόνια από την κατάρρευση της «ΕΣΣΔ» και της επανεμφάνισης του καπιταλισμού δυτικού τύπου στην πρώην χώρα των Σοβιέτ, στο προηγούμενο φύλλο αναφερθήκαμε στη διαδικασία παλινόρθωσης του καπιταλισμού, που ξεκίνησε τέσσερις δεκαετίες πριν από την αυτοδιάλυσή της.

Το γεγονός αυτό ήταν κάτι πρωτόγνωρο στην Ιστορία. Ωστόσο, ο ίδιος ο Στάλιν, στα «Οικονομικά προβλήματα του σοσιαλισμού στην ΕΣΣΔ», άφηνε ανοιχτό το ενδεχόμενο της μετατροπής των μη ανταγωνιστικών αντιθέσεων που υπάρχουν στη σοσιαλιστική κοινωνία σε ανταγωνιστικές, δηλαδή σε αντιθέσεις που λύνονται μόνο με την ένοπλη σύγκρουση, σε περίπτωση λαθμενής πολιτικής των καθοδηγητικών οργάνων. Φυσικά, δε θα μπορούσε να είναι «κοινωνικός μάντις», προβλέποντας πράγματα που δεν είχαν εμφανιστεί ποτέ στο παρελθόν, ωστόσο ο Στάλιν και οι σοβιετικοί κομμουνιστές γνώριζαν ότι ο σοσιαλισμός είναι μία κοινωνία ταξικής πάλης, γεμάτη αντιθέσεις που θα πρέπει να λυθούν.

Υπάρχουν αντιθέσεις στο σοσιαλισμό;

Μακριά από τις θεοκρατικό τύπου προσεγγίσεις που εξιδανικεύουν το σοσιαλισμό, θεωρώντας τον σαν μία κοινωνία χωρίς αντιθέσεις, οι μπολσεβίκοι γνώριζαν ότι οι αντιθέσεις στο σοσιαλισμό υπάρχουν. Μπορεί οι αντιθέσεις αυτές να μην είναι ανταγωνιστικού τύπου, η πιθανότητα όμως να μετατραπούν σε τέτοιες υπάρχει καθ' όλη την περίοδο της οικοδόμησης της νέας κοινωνίας.

Πάνω σ' αυτό το θέμα, θα θέλαμε επιγραμματικά να αναφέρουμε τα εξής:

1 Ταξικές αντιθέσεις υπήρξαν στη Σοβιετική Ένωση ανάμεσα στους εργάτες, τους αγρότες και τη σοσιαλιστική διανοήση. Ιδιαίτερα οι αντιθέσεις της διανοήσης με την εργατική τάξη και την αγροτιά, που **βασίζονταν στην αντίθεση διανοητικής - σωματικής εργασίας**, δεν μπορούσαν να ξεπεραστούν... με διατάγματα, αλλά μόνο μέσα από την πλατιά άνοδο του πολιτιστικού επιπέδου του λαού, στη βάση της ολόπλευρης ικανοποίησης των υλικών αναγκών του. Ας σκεφτούμε, λοιπόν, πόσο εύκολο ήταν να συμβεί αυτό στη Σοβιετική Ένωση μετά από έναν αιματηρό Β' Παγκόσμιο Πόλεμο. Μπορεί η Σοβιετική Ένωση να βγήκε νικήτρια, ο πόλεμος όμως καθυστέρησε σημαντικά την υλική ανάπτυξη της κοινωνίας, η οποία είχε αρχίσει να επιτελείται τις δεκαετίες του '20 και του '30.

2 Στη σοσιαλιστική κοινωνία δεν μπορεί να εξαφανιστεί ο γραφειοκρατισμός^[1], γιατί αυτός γεννιέται ακόμα και στο έδαφός της. Αυτό συμβαίνει γιατί εξακολουθούν να υφίστανται κράτος και τάξεις, μέχρι που η ανάπτυξη της θα κατορθώσει να φτάσει σε τέτοιο **επίπεδο που να επιτρέπει τέτοια αφθονία προϊόντων, ώστε πάνω στη βάση της να αναπτυχθεί πλήρεια το πολιτιστικό επίπεδο των πλατιών λαϊκών μαζών, να μειωθεί επαρκώς ο χρόνος εργασίας και ν' ανέβει το επίπεδό τους σε τέτοιο σημείο που να καταπιάνονται με τη διοίκηση των κρατικών υποθέσεων και να μην την αναθέτουν στην ηγεσία.**

3 Στη σοσιαλιστική κοινωνία εξακολουθεί να υφίσταται η εμπορευμα-

τική κυκλοφορία (και δεν θα μπορούσε να γίνει διαφορετικά), που όμως είναι **ασυμβίβαστη με την προοπτική του περάσματος από το σοσιαλισμό στον κομμουνισμό**^[2]. Η εμπορευματική κυκλοφορία, βέβαια, δεν αναπτύσσεται άναρχα, όπως στον καπιταλισμό, αλλά σχεδιασμένα, όμως υφίσταται, και **αν υποχωρήσει ο κεντρικός σχεδιασμός χάριν της... «αυτοτέλειας» των παραγωγών ή αν ο νόμος της αξίας αποκτήσει ρυθμιστικό χαρακτήρα στην παραγωγή (δηλαδή η παραγωγή των εμπορευμάτων γίνεται βάσει της παραγωγικότητάς τους κι όχι βάσει της απαίτησης για την κάλυψη των αναγκών της κοινωνίας), ο κίνδυνος σοβαρής οπισθοδρόμησης είναι απόλυτα υπαρκτός.**

4 Η αντίθεση πόλης-χωριού αποτελεί μία αντίθεση που θέλει χρόνο και πολλή δουλειά για να αρθεί, έτσι ώστε το «χωριό» να φτάσει την «πόλη». Ουσιαστικά πρόκειται για **αντίθεση μεταξύ σοσιαλιστικής βιομηχανίας και αγροτικής οικονομίας**. Αυτή η αντίθεση στη Σοβιετική Ένωση τροφοδοτούνταν από το γεγονός ότι στη βιομηχανία υπήρχε κοινωνική ιδιοκτησία, ενώ στην αγροτική οικονομία ομαδική, κολχόζνικη οικονομία. Η τελευταία οδηγούσε στη διατήρηση της εμπορευματικής κυκλοφορίας, που όπως αναφέραμε παραπάνω είναι ασύμβατη με το πέρασμα στον κομμουνισμό.

5 Η **καθυστέρηση στην εξέλιξη της συνείδησης των ανθρώπων**, με τις επιβιώσεις της αστικής ιδεολογίας, και οι δυσκολίες στο να γίνει συνήθεια μια διαφορετική στάση απέναντι στη δουλειά και να επιτευχθεί συνειδητή πειθαρχία απέναντι της προς όφελος της ανάπτυξης της σοσιαλιστικής κοινωνίας, κόντρα στις προεπαναστατικές αντιλήψεις του ατομικού οφέλους, που είναι φυσικό να υπάρχουν στον καπιταλισμό αλλά απαράδεκτο στο σοσιαλισμό, είναι εμπόδια που πρέπει να αντιμετωπίσει η σοσιαλιστική κοινωνία.

Οι αντιθέσεις αυτές δεν ξεπερνιούνται εύκολα. Χρειάζεται διαρκής αγώνας και αμείλικτη πάλη ενάντια στις επιβιώσεις του καπιταλισμού στις συνειδήσεις των ανθρώπων, παλλαϊκή καταγραφή και έλεγχος των παραγόμενων προϊόντων και της εργασίας. Σ' αυτόν τον τομέα έγιναν πολλά, όμως η προσπάθεια που έγινε δεν μπόρεσε να αποτρέψει την παλινόρθωση του καπιταλισμού από μία μερίδα του κομματικού μηχανισμού, που λειτούργησε καταλυτικά στην κατεύθυνση της δημιουργίας ενός ιδιότυπου καπιταλιστικού καθεστώτος. Σοσιαλιστικού στα λόγια και τη μορφή, καπιταλιστικού στην ουσία, με τους καπιταλιστές στον κρατικό και κομματικό μηχανισμό να καρπώνονται την υπεραξία των εργατών. Αυτό δεν μπορούσε να κρατήσει για πάντα. Η μορφή έπρεπε να αντιστοιχηθεί στο περιεχόμενο. Κι αυτό ήταν που έγινε το Δεκέμβριο του 1991, όταν το καθεστώς κατέρρευσε με πάταγο.

Οι «εκκαθαρίσεις» και η «μυστική έκθεση» Χρουσιόφ

Πριν μιλήσουμε για τον ψεύτικο σοσιαλισμό, που παρουσιάζονταν εντελώς προβοκατόρικα σαν κομμουνιστικό

καθεστώς μετά τη δεκαετία του '50, θα θέλαμε να σημειώσουμε μερικά πράγματα γι' αυτά που λέγονται και γράφονται για τις «μαύρες» δεκαετίες του '20 και του '30, που η «σταλινική γραφειοκρατία» έκανε «μαζικές εκκαθαρίσεις», τις οποίες σήμερα τις εξισώνουν με τις εκκαθαρίσεις που έκαναν οι ναζιφασίστες κατακτητές στις χώρες που υποδούλωσαν. Πρόκειται για την προσπάθεια να ξαναγραφτεί η Ιστορία και **να εξισωθεί ο φασισμός με τον κομμουνισμό.**

Το φαινομενικά παράδοξο ήταν ότι η ιστορία για τις καταγγελίες κατά των «σταλινικών εκκαθαρίσεων» δεν ξεκίνησε τόσο απ' έξω όσο από μέσα. Πρόκειται για τη μυστική έκθεση του Νικήτα Χρουσιόφ που εκφωνήθηκε την τελευταία μέρα των εργασιών του 20ού συνεδρίου του ΚΚΣΕ. Όπως μας πληροφορεί ο πρόλογος της ελληνικής έκδοσης της έκθεσης^[3], αυτή εκφωνήθηκε σε κλειστή σύνοδο, την οποία δεν παρακολούθησαν ούτε οι αντιπροσωπείες των αδελφών κομμουνιστικών κομμάτων που παρακολουθούσαν το συνέδριο! **Η έκθεση δε δημοσιεύτηκε ποτέ στη Σοβιετική Ένωση μέχρι το 1989 και έγινε γνωστή μόνο από διαρροές σε δυτικά ΜΜΕ!** Η έκθεση δόθηκε μόνο στους πρώτους γραμματείς των αδελφών κομμάτων, μόνο για να την διαβάσουν, με την υποχρέωση να την επιστρέψουν! Γιατί τόσος φόβος να κρατηθεί κρυφό όλο το υλικό με το οποίο ο Χρουσιόφ υποτίθεται ότι ξεσκεπάσε όχι τόσο την προσωπολατρία όσο τον Στάλιν, που εμφανίζεται σαν παρανοϊκός δικτάτορας; Γιατί αρνήθηκαν να δώσουν το γραπτό κείμενο παρά μόνο την διάβασαν; Μήπως φοβόντουσαν ότι το γραπτό κείμενο μπορεί να ελεγχθεί καλύτερα; Ως γνωστόν, τα γραπτά μένουν.

Όταν ο Στάλιν (και οι σοβιετικοί κομμουνιστές) έκαναν τη δεκαετία του '20 αμείλικτη πάλη ενάντια στη δεξιά και την «αριστερή» αντιπολίτευση, σε ιστορικά στελέχη όπως ο Μπουχαρίν, ο Κάμενεφ και ο Ζηνόβιεφ, πάλη την οποία δεν τόλμησε να κριτικάρει ο Χρουσιόφ στην έκθεσή του, όλα ήταν ανοιχτά και καθαρά. Ο ίδιος ο Στάλιν, μάλιστα, κατέκρινε όσους ζητούσαν διώξεις, γιατί επέμενε στην **ιδεολογικοπολιτική νίκη** επί της δεξιάς και «αριστερής» αντιπολίτευσης. Οι όποιες διώξεις έγιναν αργότερα, δεν έγιναν επειδή υπήρχαν κάποιες διαφωνίες, αλλά επειδή τη δεκαετία του '30 έγινε **έντονη ταξική πάλη με τους κουλάκους** (πλούσιους αγρότες), που αντιδρούσαν επίσης βίαια στη διαδικασία κολλεκτιβοποίησης της αγροτικής παραγωγής.

Οι περιβόητες δίκες της Μόσχας κατά του αντισοβιετικού κέντρου, που δολοφόνησε τον στενό συνεργάτη του Στάλιν, Κίροφ, έγιναν ανοιχτών των θυρών, με ραδιοφωνική μετάδοση και με διπλωμάτες των δυτικών χωρών να τις παρακολουθούν από το ακροατήριο. Αυτοί που κατηγορήθηκαν (Κάμενεφ, Ζινόβιεφ, Μπουχαρίν κ.ά.) είχαν από πολύ καιρό υιοθετήσει απόψεις που οδηγούσαν στην παλινόρθωση του καπιταλισμού. Οι ίδιοι καταδικάστηκαν όχι για τις απόψεις τους αλλά για τη δράση τους, την οποία αναγκάστηκαν να παραδεχτούν στο δικαστήριο. Για όσους υποστηρίζουν ότι αυτό ήταν

προϊόν βασιανιστηρίων, θα τους αντιπαραστήσουμε ότι οι κατηγορούμενοι δεν ήταν τίποτα πρωτάρηδες (παλιά στελέχη ήταν, με εμπειρία στην ταξική πάλη) και αν είχαν ανάστημα θα μπορούσαν να το σηκώσουν στα δικαστήρια και να κάνουν σκόνη τους κατηγορούς τους, όπως έκανε ο σταλινικός Διμιτρόφ απέναντι στους ναζιστές διώκτες του. Δεν το έκαναν όμως.

Αντίθετα, ο Χρουσιόφ κράτησε μυστική τη έκθεσή του, στην οποία λέει τερατώδη πράγματα για τον Στάλιν. Οτι έδινε εντολές για βασανιστήρια, ότι εξόντωνε τους πολιτικούς του αντιπάλους μόνο και μόνο επειδή σε κάποιο θέμα διαφωνούσαν μαζί του, ότι αδιαφορούσε για τις χιλιάδες στημένες καταδίκες κομμουνιστών που οδηγούνταν σε εκτέλεση από την αστυνομία του Μπέρια, ότι έκανε κρατική πολιτική από το γραφείο του, ότι δεν ταξίδευε ποθεν και δεν είχε επαφή με τους σοβιετικούς ανθρώπους παρά μόνο μέσα από τα φίλμ (!), ότι εκτέλεσε το 70% των μελών της ΚΕ του μπολσεβίκου κόμματος που εκλέχτηκαν από το 17ο συνέδριο (!) και πάνω από τους μισούς από τους αντιπροσώπους που παραβρέθηκαν σ' αυτό αλλά δεν ανήκαν στην ΚΕ, ότι έκανε τεράστιες γκάφες στον Μεγάλο Πατριωτικό Πόλεμο, που οδήγησαν στο θάνατο εκατοντάδων χιλιάδων στρατιωτών του Κόκκινου Στρατού (!) και ότι άφησε απροετοίμαστη τη χώρα μπροστά στη ναζιστική επίθεση. Το τελευταίο ήταν το απαράιτητο «κερασάκι» για να δικαιολογηθεί η μετέπειτα στρατιωτικοποίηση της οικονομίας, κάτι που δε γινόταν την εποχή του Στάλιν, γιατί θεωρούνταν κρίσιμη η οικοδόμηση της βαριάς βιομηχανίας και η οικονομική ανάπτυξη της χώρας.

Είναι απορίας άξιο, αν έγιναν όλα αυτά που αναφέρει ο Χρουσιόφ στην έκθεσή του, πώς μπόρεσε και νίκησε η Σοβιετική Ένωση το ναζιστή εισβολέα; Πώς ήταν δυνατόν να υπάρξει ηθικοπολιτική ενότητα σε ένα τόσο δικτατορικό σύστημα που ήταν τόσο αδιάτακτο και αιμοσταγές ώστε να έστειλε μαζικά στα στρατόπεδα συγκέντρωσης και στα εκτελεστικά αποσπάσματα ακόμα και τους φανατικότερους υποστηρικτές του (τα μέλη του ίδιου του κόμματος που κυβερνούσε);

Φυσικά, δεν είναι δυνατόν μέσα στο πλαίσιο αυτού του αφιερώματος να ανακευασουμε όλα όσα αναφέρει η έκθεση αυτή. Αυτό απαιτεί ιστορική έρευνα που ξεφεύγει από τους σκοπούς αυτού του άρθρου. Δεν είναι δυνατόν όμως να πιστέψουμε τέτοια τερατώδη ψέματα, όπως οι μαζικές εκτελέσεις των αντιπροσώπων του κόμματος που συμμετείχαν στο 17ο συνέδριο που έγινε το 1934. Δηλαδή, θέλουν να πιστέψουμε ότι εξοντώθηκαν στελέχη του κόμματος που στήριξαν τη σταλινική καθοδήγηση ενάντια στην δεξιά και «αριστερή» αντιπολίτευση, σε λιγότερο από τέσσερα χρόνια μετά το συνέδριο (το 1937-38 υποτίθεται ότι έγιναν οι διώξεις), ενώ οι Κάμενεφ, Ζινόβιεφ, Μπουχαρίν και σία αφέθηκαν να δρουν για πάνω από δέκα χρόνια (από το 1925 είχε αρχίσει να σχηματίζεται ο συνασπισμός της αντιπολίτευσης μέσα στο μπολσεβίκικο κόμμα, πρώτα με την «αριστερή» αντιπολίτευση και το 1929 με την δεξιά) με απόψεις κατά των φτωχομεσαιών

αγροτών (οι οποίοι σύμφωνα με την τροτσκιτική άποψη ήταν εχθροί), για ενσωμάτωση των πλούσιων αγροτών (κουλάκων) στο σοσιαλισμό και πλήρεια ελευθερία του ιδιωτικού εμπορίου (αυτά υποστήριζε ο Μπουχαρίν)! Και ο Στάλιν, παρά τις διαφωνίες τους, όχι μόνο δεν ζητούσε να φυλακιστούν, αλλά τους έδωσε την δυνατότητα να παραμείνουν στο κόμμα!^[4] Δεν αντιφάσκει αυτό με τα αναγραφόμενα στη μυστική έκθεση του Χρουσιόφ;

Φυσικά και δεν ισχυριζόμαστε ότι ό,τι έγινε στην εποχή του Στάλιν ήταν απόλυτα σωστό και τέλειο. Τα όποια λάθη όμως ήταν λάθη ανάπτυξης μιας κοινωνίας που αγωνιζόταν για την οικοδόμηση του σοσιαλισμού και την κατάργηση της εκμετάλλευσης και όχι μιας κοινωνίας σάπιας και εκμεταλλευτικής όπως οι καπιταλιστικές. Ήταν, άλλωστε, μια εποχή που η Σοβιετική Ένωση βαλλόταν από παντού και σε πολύ σύντομο χρονικό διάστημα θα έπρεπε ή να προχωρήσει μπροστά ή να τη συνθλίψουν, πράγμα που επιχείρησαν να το κάνουν οι Ναζί (με την κρυφή ικανοποίηση όλης της καπιταλιστικής Δύσης) με την επιχείρηση «Μπαρμπαρόσα» στον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο. Σε μία τέτοια εποχή δεν είναι δυνατόν να μην γίνουν και λάθη, να μην καταδικαστούν ακόμα και αθώοι. Από τη στιγμή που υπάρχει Δίκαιο, δικαστήρια και φυλακές, πράγματα που επιβάλλονται όσο εξακολουθεί να υπάρχει ταξική πάλη και τάξεις, όσο δηλαδή εξακολουθεί να υπάρχει κρατικός μηχανισμός και αντίσταση των πρώην εκμεταλλευτριών τάξεων που δεν χάνουν αυτόματα τη δύναμή τους μετά από την επανάσταση, τα όποια λάθη δεν μπορούν να αποφευχθούν. Αυτό όμως είναι άλλο πράγμα από αυτά που παρουσίασε ο Χρουσιόφ στην έκθεσή του, η οποία αποτέλεσε σημαντικό εργαλείο στα καπιταλιστικά κράτη για την καταστροφική της του σοσιαλισμού, επιβεβαιώνοντας την κατηγορία περί «σιδηρού παραπετάσματος».

Η μυστική έκθεση Χρουσιόφ δεν είχε ως στόχο τον Στάλιν ως πρόσωπο, αλλά ολόκληρη την μέχρι τότε πορεία του σοσιαλισμού στην ΕΣΣΔ. **Ο Χρουσιόφ έδρασε για λογαριασμό του τμήματος της σοσιαλιστικής διανοήσης της σοβιετικής κοινωνίας που ήθελε την παλινόρθωση του καπιταλισμού.** Αυτό δεν άργησε να φανεί τα επόμενα χρόνια, όταν η ΕΣΣΔ μετατράπηκε σε μια σοσιαλ-ιμπεριαλιστική χώρα με κρατικό καπιταλιστικό χαρακτήρα σε «σοσιαλιστικό» μανδύα.

Ο «σοβιετικός» σοσιαλ-ιμπεριαλισμός

Δεν χρειάστηκαν ούτε δεκαετία ο Χρουσιόφ και οι επίγονοί του για να οδηγήσουν τη σοβιετική οικονομία στο δρόμο της χρεοκοπίας. Οι προβλέψεις του περιβόητου επτάχρονου σχεδίου, με το οποίο υποτίθεται ότι θα προχωρούσε η οικοδόμηση του... κομμουνισμού, έπεσαν έξω. Ταυτόχρονα, η υποτίμηση του ρουβλίου το 1961 έκανε σκόνη την πρόβλεψη για μέσο μηνιαίο μισθό τα 600 ρούβλια το 1965. Εικοσιπέντε χρόνια μετά, ο μέσος μηνιαίος μισθός έπεσε στα 200 ρούβλια!^[5]

Οι ώρες εργασίας αυξήθηκαν. Ενώ το **ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 5**

στο ψαχνό

Ζόφος

Η φοροκαταιγίδα που άρχισε από την πρώτη του Γενάρη είχε θεσμοθετηθεί από την περασμένη άνοιξη, στο πλαίσιο της πρώτης αξιολόγησης του τρίτου Μνημόνιου. Αλλο όμως να ξέρεις ότι κάποια στιγμή θα αυξηθούν μια σειρά έμμεσοι φόροι και άλλο να φτάνει η στιγμή της αύξησης. Είναι ζήτημα ψυχολογίας. Γι' αυτό και ο κόσμος βλαστημάει, μολοντί ακόμα δεν έχουν περάσει όλοι οι νέοι φόροι στις τιμές.

Παράλληλα, οι λιανέμποροι γκρινιάζουν ότι ο τζίρος των γιορτών ήταν χαμηλότερος από τον περσινό. Ο κόσμος ψώνισε λιγότερο και μόνο τα απολύτως απαραίτητα. Και τα πάνω από 600 εκατομμύρια του έκτακτου επιδόματος στους χαμηλοσυνταξιούχους, που όλοι περίμεναν ότι θα πέσουν στην αγορά της λιανικής; Φαίνεται πως μπάλωσαν άλλες τρύπες και δεν περίσσεψαν για την αγορά.

Τρύπες φορολογικές που στο τέλος του χρόνου έχουν την τιμητική τους; Μπορεί. Τα επίσημα στοιχεία, πάντως, δείχνουν ότι οι ανεξόφλητες υποχρεώσεις προς το Δημόσιο αυξήθηκαν σε σχέση με το 2015. Οπότε, αν το επίδομα στους συνταξιούχους έκλεισε φορολογικές τρύπες, τότε απλώς συγκράτησε λιγάκι το ρυθμό αύξησης των ανεξόφλητων υποχρεώσεων προς το Δημόσιο.

Κανένας δεν μπορεί να υπολογίσει με ακρίβεια τις κινήσεις των λαϊκών εισοδημάτων. Το μόνο βέβαιο είναι πως η κατανάλωση εξακολουθεί να πέφτει και τα χρωστούμενα προς το Δημόσιο να αυξάνονται. Για να το πούμε όσο γίνεται πιο απλά, ο λαϊκός κόσμος πέρασε το 2016 χειρότερα, αφού κατανάλωσε λιγότερο και είδε τα χρέη του προς το κράτος να αυξάνονται.

Και δε θα μπορούσε να συμβεί διαφορετικά, όταν αυξήθηκαν τα κάθε είδους χαράτσια, χωρίς να υπάρξει η παραμικρή αύξηση μισθών, ενώ η εμφανιζόμενη ως μείωση της ανεργίας δεν είναι παρά μοίρασμα μιας θέσης εργασίας στα δύο. Ο λαϊκός κόσμος βιώνει στο πετσί του αυτό που αρκετοί δεν είχαν συνειδητοποιήσει όταν υπογραφόταν το τρίτο Μνημόνιο: ότι αυτό το Μνημόνιο δεν είναι «απαλότερο» από τα δύο προηγούμενα, αλλά έρχεται να προστεθεί σ' αυτά. Δεν αφαιρέθηκε κανένα βάρος από τα μέτρα των δύο προηγούμενων Μνημονίων, αλλά σ' αυτά ήρθαν να προστεθούν τα νέα μέτρα.

Διαμορφώθηκε έτσι μια κατάσταση εφιαλτικής ασφυξίας για τα λαϊκά νοικοκυριά. Κινεζοποίηση των σχέσεων παραγωγής και παράλληλα αβάσταχτα χαράτσια, κυρίως με τη μορφή έμμεσων φόρων στα είδη πλατιάς κατανάλωσης.

Παρά ταύτα, ο Τσίπρας διασάλπισε στο πρωτοχρονιάτικο μήνυμά του, ότι «τη χρονιά που φεύγει καταφέραμε πολλά» και ότι «φιλοδοξούμε το 2017 να είναι το έτος που θα επιβεβαιώσει την ιστορία μας. Η χρονιά που η χώρα μας θα κάνει το μεγάλο άλμα προς τα μπροστά»!

Την ίδια στιγμή, ο Τσακαλώτος ξεφούρνιζε (αναλυτικά γράφουμε στη σελίδα 8) ότι η κυβέρνηση είναι έτοιμη να συμφωνήσει σε παράταση του «κόφτη» και μετά το 2018, αφού βέβαια έχει συμφωνήσει να παραμείνουν οι στόχοι για «πρωτογενή πλεονάσματα» 3,5% και μετά το 2018.

Το μόνο βέβαιο, λοιπόν, είναι η διατήρηση του μνημονιακού ζόφου για πολλά-πολλά χρόνια ακόμα. Ο ιμπεριαλιστικός αποικισμός θα συνεχιστεί και η όποια ανάπτυξη του ελληνικού καπιταλισμού δε θα οδηγήσει σε σχετική έστω ανακούφιση των εργαζόμενων, αλλά θα έχει ως όρο της την κινεζοποίηση. Για ν' αλλάξει κάτι, πρέπει να μεσολαβήσει ταξικός ξεσηκωμός.

Τρεις υπουργοί οργάνωσαν φέεστα χριστουγεννιάτικα, όταν δόθηκαν στην κυκλοφορία μερικά χιλιόμετρα της Ιονίας Οδού. Ο Σπίρτζης ως υπουργός Εργολαβιών, ο Φλαμπουράρης ως παλιός εργολάβος και ως άνθρωπος του Μαξίμου και η Γεροβασίλη (αγκύλωση πρέπει να έπαθε η κροταφογοναθική της περιοχή από το μόνιμα καρφίτωμένο χαμόγελο) ως βουλευτής Αρτας. Βέβαια, το τμήμα του δρόμου που παραδόθηκε φτάνει μέχρι την Αμφιλοχία, όμως μπορούμε να φανταστούμε τι έχει να γίνει όταν φτάσει μέχρι την Αρτα. Κι όταν ετοιμαστεί όλος ο δρόμος, από το Αντίρριο μέχρι τα Γιάννινα, είμαστε σίγουροι ότι θα πάει να κόψει την κορδέλα ο ίδιος ο Τσίπρας. Συνεχίζουν επάξια ένα γκεμπελιστικό κόλπο που πρώτος εμπνεύστηκε ο Λαλιώτης και συνέχισε επαξίως ο Σουφλιάς. Απλά, επειδή τώρα τα έργα είναι σαφώς λιγότερα (και μικρότερα), αυτοί τα εγκαινιάζουν σε μικρότερα κομμάτια, για να 'χουν περιθώριο να κάνουν πολλές φέεστες. Α, να μην ξεχάσουμε και τον χουνταίο Παττακό που είχε αποκτήσει ειδικότητα στα εγκαινία.

KONTRES

Περασμένα ξεχασμένα

Ειδικά για την Ιονία Οδό, πρέπει να πούμε ότι το τμήμα που εγκαινιάσε το τρίο Στουτζές (Σπίρτζης-Φλαμπουράρης-Γεροβασίλη) είναι το πρώτο που κατασκεύασε η κοινοπραξία των φαταούληδων εργολάβων και έχει μήκος 26 χιλιόμετρα. Εδώ και χρόνια, από το Δημόσιο έχουν κατασκευαστεί το τμήμα Κομπότι-Φιλιπιάδα (17 χιλιόμετρα) και η παράκαμψη Αγρινίου (34 χιλιόμετρα). Όταν ο Σουφλιάς έδωσε και αυτόν τον αυτοκινητόδρομο στους εργολάβους, ο ΣΥΡΙΖΑ ανέβηκε στα κεραμίδια και κατήγγειλε τις συμβάσεις παραχώρησης, που σημαίνουν ρεμούλα, διόδια κτλ. Όταν οι Σαμαροβενιζέλοι τροποποίησαν τις συμβάσεις παραχώρησης, για να μπουκώσουν με περισσότερο χρήμα τους εργολάβους, ο ΣΥΡΙΖΑ ξανανέβηκε στα κεραμίδια και μιλούσε για σκάνδαλο, καλώντας το λαό να μην πληρώνει πουθενά διόδια.

Τώρα, όχι μόνο πηγαίνουν και εγκαινιάζουν τους αυτοκινητόδρομους των εργολάβων με το χιλιόμετρο, αλλά και απευθύνουν δημόσιους επαίνους στους φαταούλες, όπως έκανε ο Σπίρτζης: «Θα ήθελα να συγχαρώ επίσης, τις εργοληπτικές εταιρίες για την προσπάθεια που έκαναν, αλλά και για τις ενέργειές τους. Γιατί πρέπει να ακούγονται αυτά τα πράγματα. Αν δεν είχαν συμμετάσχει με τον τρόπο που συμμετείχαν στην ολοκλήρωση των δρόμων, θα είχαμε πολύ μεγάλα προβλήματα και αυτοί δεν θα ολοκληρώνονταν!» Κι αυτά που έλεγε στο παρελθόν ο ΣΥΡΙΖΑ για τους εργολάβους-αρπακτικά; Περασμένα ξεχασμένα κι αυτά, όπως και τόσα άλλα.

Χωρίς ντροπή

Ο Φλαμπουράρης ξεπέρασε και τον εαυτό του σε ξεδιαντροπία. Ενώ είχε δοθεί στη δημοσιότητα η εξευτελιστική επιστολή Τσακαλώτου, αυτός βγήκε στη φέεστα

Σπίρτζη-εργολάβων στην Ιονία Οδό και είπε μεταξύ άλλων και τα εξής: «Καταφέραμε με το πλεόνασμα με το οποίο υπήρχε και χωρίς να επηρεαστεί καθόλου το πρόγραμμα, να δώσουμε την 13η σύνταξη, όπως είχαμε υποσχεθεί στο πρόγραμμα της Θεσσαλονίκης, σε αυτούς που έχουν εισοδήματα κάτω από 850 ευρώ το μήνα. Και αυτή την προσπάθεια την κάναμε κόντρα στο ΔΝΤ και τους Γερμανούς και κόντρα και στους εδώ εκπροσώπους τους».

Πέρα από το σκυλοκαυγά

Το γεγονός ότι η Γεροβασίλη χρειάστηκε το δικηγόρο της για ν' απαντήσει στο «Πρώτο Θέμα» (φαίνεται από το ύφος της μακροσκελούς απάντησής της) δείχνει ότι η υπόθεση δεν είναι τόσο απλή όσο την εμφανίζει. Από την άλλη, η ΝΔ είναι φανερό ότι θα πιάνεται από οποιαδήποτε «κιτρινιά» για να ασκήσει αντιπολίτευση στον ΣΥΡΙΖΑ, αδιαφορώντας για την ουσία.

Ποια είναι η ουσία; Η Γεροβασίλη δεν ασκεί ειπώες την Ιατρική, όπως γράφει. Είναι συνιδιοκτήτρια του μεγαλύτερου ακτινοδιαγνωστικού κέντρου στην Αρτα, που μαζεύει σχεδόν όλο το «χαρτί» από τους κατοίκους των νομών Αρτας και Πρέβεζας, καθώς τα νοσοκομεία και των δύο πόλεων δεν έχουν τομογράφους. Η ίδια υποστηρίζει ότι ως βουλευτίνα δεν είχε ασυμβίβαστο, γιατί οι συμβάσεις που το μαγαζί της υπέγραφε με τον ΕΟΠΥΥ δεν είναι σαν τις εργολαβίες, αλλά κάτι άλλο. Υποστηρίζει ακόμα πως το 2015, όταν ορκίστηκε υπουργός, φρόντισε να μεταβιβάσει τις μετοχές της. Πού τις μεταβίβασε; Στο γιο της!

Τι αποδεικνύει όλη η επιχειρηματολογία και εκείνων που κατηγορούν τη Γεροβασίλη και της ίδιας που αμύνεται; Το μόνο που αποδεικνύει είναι πόσο σάπιο είναι το σύστημα των ασυμβίβαστων των πολιτικών προσώπων. Η

περίπτωση της Γεροβασίλη δεν είναι η μοναδική, όμως μιας και αυτή απασχόλησε την επικαιρότητα, προσφέρεται για σχολιασμό. Η Γεροβασίλη δεν επέλεξε το διορισμό στο δημόσιο (η ηλικία της δείχνει ότι θα είχε διοριστεί). Επέλεξε τις ιατρικές μπίζνες. Εστησε συνεταιρικά ένα μεγάλο μαγαζί στην Αρτα, με επένδυση σημαντικού σταθερού κεφαλαίου. Επειδή ξέρουμε καλά πως λειτουργούν αυτού του τύπου τα μαγαζιά, σημειώνουμε το ουσιαστικό ασυμβίβαστο που υπάρχει για τέτοιου τύπου επιχειρηματίες, ανεξάρτητα αν διατηρούν τις μετοχές τους ή τις μεταβιβάζουν σε συγγενικά τους πρόσωπα. Στον... ηθικό κόσμο της αστικής πολιτικής, όμως, ισχύει μόνο το τυπικό ασυμβίβαστο. Γι' αυτό και η Γεροβασίλη

Ποιος είναι ο ψεύτης;

Στις 13 Δεκεμβρη, σε ένα από τα καθημερινά pop paper που εκδίδει το Μαξίμου, έγραφε ότι η ελληνική κυβέρνηση ζητά από το ΔΝΤ «να κρατήσει τίμια στάση και να μη λείπει ψέματα πως συμφωνήθηκαν πρωτογενή πλεονάσματα 3,5%».

Στις 23 Δεκεμβρη, ο Τσακαλώτος έστειλε τη γνωστή επιστολή στους Ντε-ϊσελμπλούμ και Ρέγκλινγκ, στην οποία μεταξύ άλλων έγραφε: «Οι ελληνικές αρχές αναγνωρίζουν πλήρως ότι τα ανακοινωθέντα του Eurogroup στις 25 Μαΐου και στις 5 Δεκεμβρίου βασίζονται στη διαρκή αφοσίωση στις δεσμεύσεις του Μνημονίου». Το ανακοινωθέν του Eurogroup στις 5 Δεκεμβρη αναφέρει: «Το Eurogroup επανέλαβε ότι ο στόχος για πρωτογενές πλεόνασμα 3,5% του ΑΕΠ που θα επιτευχθεί έως το 2018 θα πρέπει να διατηρηθεί μεσοπρόθεσμα».

Εύκολα μπορεί να αντιληφθεί κανείς ποιος είναι ο ψεύτης.

έβαλε το δικηγόρο της να της γράψει τη μισή δήλωση (η άλλη μισή ήταν πολιτικά μπινελίκια για τη ΝΔ και τον Μητσοτάκη).

Ραντιέρηδες

Είναι δυνατόν καθηγητές σ' ένα δευτεροκλασάτο κολέγιο στις ΗΠΑ να δηλώνουν καταθέσεις εκατομμυρίων δολαρίων, όπως το ζεύγος των υπουργών Παπαδημητρίου-Αντωνοπούλου; Αστεία πράγματα. Τα λεφτά δε βγήκαν από το μισθουλάκο του καθηγητή στο κολέγιο (ναι, μισθουλάκος είναι για τα αμερικάνικα δεδομένα), αλλά από δουλειές στη Wall Street. Σε ανύποπτο χρόνο είχαμε αποκαλύψει ότι το συγκεκριμένο κολέγιο το ίδρυσε ένας μεγαλοραντιέρης της Wall Street και λειτουργούσε ως παράρτημα και βιτρίνα τμημάτων του χρηματιστικού κεφαλαίου στις ΗΠΑ.

Δεν μας αρέσουν οι θεωρίες συνωμοσίας, αλλά δεν είναι συνωμοσία το να μην πιστεύει κανείς το παραμύθι ότι ένας Ελληνοαμερικανός θυμήθηκε ξαφνικά στα 70 του ότι πρέπει... να βοηθήσει την πατρίδα του, ήρθε στην Ελλάδα αρχικά ως «μαγαζάτορας» (κάνοντας μπίζνες με το αμερικάνικο Ινστιτούτο που διευθύνει), μετά έκανε υπουργό τη σύζυγο και βοηθό του και μετά έγινε και ο ίδιος υπουργός. Ένας άνθρωπος που επί δεκαετίες δεν έκανε τίποτ' άλλο από το να βγάζει λεφτά, συνδεδεμένος με υπηρεσίες της αμερικάνικης κυβέρνησης και διεθνών ιμπεριαλιστικών οργανισμών και με ακαδημαϊκά μαγαζιά της Wall Street, δεν μπορεί να κάνει κάτι διαφορετικό στα γεράματά του. Κατά συνέπεια, οι συριζαίοι οφείλουν ν' απαντήσουν τι ρόλο παίζει ο Παπαδημητρίου και πώς συνδέθηκαν μαζί του (ρητορικό είναι το ερώτημα, φυσικά, δεν περιμένουμε απάντηση).

Αει... χάσου

«Η ιδέα πως [η κυβέρνηση] αναγκάστηκε να στείλει ταπεινωτική επιστολή, ορκιζόμενη ότι δεν θα το ξανακάνει, σαν παιδί του δημοτικού, πλήττει την υπερηφάνεια κάθε Έλληνα». Ο αντιπρόεδρος της ΝΔ Μπουπούκος, ο άνθρωπος που δήλωνε περισσότερο μνημονιακός από την τρόικα και καλούσε τους δημοσιογράφους να μην του κλέβουν τη... μνημονιακή δόξα και να τη δίνουν στον Τόμσεν του ΔΝΤ, ψέγει τη συγκυβέρνηση για την επιστολή Τσακαλώτου. Λες και ήπιαμε όλοι το νερό της λησμονιάς και δε θυμόμαστε τον Σαμαρά να στέλνει επιστολή νομιμοφροσύνης (ως αρχηγός της ΝΔ, χωρίς ο ίδιος να είναι μέλος της κυβέρνησης Παπαδήμου). Λες και δε θυμόμαστε ότι το Νοέμβριο του 2014, η συγκυβέρνηση των Σαμαροβενιζέλων υποχρεώθηκε από την τρόικα στην ταπείνωση να καταργήσει με τροπολογία τη ρύθμιση για τις 100 δόσεις, που είχε ψηφίσει πριν από μερικές μέρες.

Μηχανισμός προπαγάνδας

Μπορεί η Βουλή να είχε κλείσει, όμως ο μηχανισμός προπαγάνδας έπρεπε οπωσδήποτε να λειτουργήσει, προκειμένου να εκτοπιστεί από την κορυφή των ειδήσεων η επιστολή Τσακαλώτου. Ο πρόεδρος της Βουλής Ν. Βούτσης ανέλαβε να δράσει, δεδομένου ότι δεν υπήρχε άλλο «γκαγκάν» θέμα. Ετσι, κάλεσε εσπευσμένα τους κοινοβουλευτικούς συντάκτες, οι οποίοι αναγκάστηκαν να τρέξουν με το γουρουνόπουλο στα δόντια και την άχνη του κουραμπιέ στα ρούχα, προκειμένου να παραλάβουν το CD με τα «πόθεν έσχες» των βουλευτών. Ήταν σίγουρο ότι οι «γαργαλιστικές» λεπτομέρειες για τα περιουσιακά στοιχεία θα κυριαρχούσαν στην επικαιρότητα μεταξύ χριστουγέννων και πρωτοχρονιάς. Όπως και έγινε.

Τι ωραίο πλιάτσικο

Την ώρα που ο Τσίπρας, ο Σπίρτζης, ο Φλαμπουράρης και οι υπόλοιποι «Καλοχαιρέτες» της κυβέρνησης κόβουν αβέρτα-κουβέρτα κορδέλες, εγκαινιάζοντας με το χιλιόμετρο δρόμους, αφού έκαναν γαργάρα αυτά που κατήγγειλαν όσο βρίσκονταν στην αντιπολίτευση, καλό είναι να θυμόμαστε ότι οι εργολαβίες των αυτοκινητόδρομων δεν είναι απλές εργολαβίες κατασκευής, αλλά εργολαβίες εκμετάλλευσης. Μιλάμε για μεγάλο πλιάτσικο. Γι' αυτό και ήρθαν να πάρουν μέρος μονοπωλιακοί όμιλοι, όπως η γερμανική «Χόχτιφ» (έφτιαξε και το αεροδρόμιο της Αθήνας) και η γαλλική «Βινσί» (έχει και τη γέφυρα Ρίου-Αντίρριου).

Δείτε τα στοιχεία για τον αυτοκινητόδρομο Κόρινθος-Πάτρα, που κατασκευάζεται και θα εκμεταλλεύεται κοινοπραξία των «Βινσί», «Χόχτιφ», «Ακτωρ», J&P Αβαξ και ΓΕΚ ΤΕΡΝΑ, όπως οι ίδιοι οι εργολάβοι τα διαφημίζουν. Το «κόστος» κατασκευής θα φτάσει στο 1,5 δισ. ευρώ. Απ' αυτά, το 33% προέρχεται από κονδύλια της ΕΕ, το 6% από κονδύλια του Προγράμματος Δημόσιων Επενδύσεων, το 23% από τη «συμβολή των χρηστών» (έτσι ονομάζουν την παγκόσμια ληστρική πρωτοτυπία, να εισπράττουν διόδια σε αυτοκινητόδρομο που ακόμα δεν έχει και αποτελέει πεδίο τάλαιπωρίας και κινδύνων) και το 38% από ιδιωτικά κεφάλαια.

Αν πάρουμε υπόψη μας τις υπερτιμολογήσεις που κάνουν οι εργολάβοι (μιλάμε για καθαρή κλεψιά) και τα δάνεια που παίρνουν από ελληνικές τράπεζες (με εγγύηση του ελληνικού δημοσίου), θα καταλήξουμε στο συμπέρασμα ότι δε βάζουν δεκάρα τσακιστή. «Κινούν» απλά ένα σταθερό κεφάλαιο που διαθέτουν (μηχανήματα) και θα γίνουν κύριοι και εκμεταλλευτές του πιο πολυσύχναστου αυτοκινητόδρομου για δεκαετίες.

25 χρόνια από την κατάρρευση του παλινорθωμένου καπιταλισμού

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 3

1953 βάδιζαν προς το 36ωρο και το 30ωρο, το 1965 το βδομαδιάτικο ωράριο ανέβηκε στις 48 ώρες και το 1966 αποφάσισαν να τις μειώσουν στο 5ήμερο - 41ωρο^[5].

Προκειμένου να γλιτώσει τα προβλήματα στο εσωτερικό, το «σοβιετικό» κρατικο-καπιταλιστικό καθεστώς έσπευσε να καλύψει την ανεργία με την επιδότηση θέσεων εργασίας. Αυτό ξεκίνησε από το 1965. Το 1987, σε άρθρο του στο Νόβι Μιρ (Νέοι Καιροί), ο «σοβιετικός» οικονομολόγος Ν. Σμελιόφ υπολόγισε το «πλεονάζον» εργατικό δυναμικό που περιπλανιόνταν από επιχείρηση σε επιχείρηση για να βρει καλύτερες συνθήκες δουλειάς σε 3% (ή τέσσερα εκατομμύρια άτομα). Το υπόλοιπο προσωπικό, το οποίο ο Σμελιόφ το ανέβαζε στο ένα τέταρτο του εργατικού δυναμικού στη βιομηχανία, έμενε στη θέση του μόνο και μόνο χάρη στην επιδότηση, αφού θεωρούνταν κι αυτό «πλεονάζον» αλλά ουδείς τολμούσε να κάνει τότε μαζικές απολύσεις.^[5]

Στα τέλη της δεκαετίας του '80 άρχισε και η αυξημένη διείσδυση των ξένων μονοπωλιακών εταιριών (Fiat, Pepsico κ.ά.) στην εσωτερική «σοβιετική» αγορά, με τη δυνατότητα δημιουργίας μεικτών εταιριών στις οποίες οι ξένες εταιρίες είχαν τη δυνατότητα να κατέχουν μέχρι και το 49% της επιχείρησης. Και βέβαια, αυτές οι επιχειρήσεις έχαιραν φορολογικών διευκολύνσεων. Το γεγονός ότι αυτό δεν «περπάτησε» και πολύ (κυρίως λόγω του ότι δεν υπήρχε ελεύθερη μετατρεψιμότητα του ρουβλιού, που θα τους επέτρεπε να βγάλουν μεγαλύτερα κέρδη στο εξωτερικό), δεν αναιρεί τη σημασία του ως παράγοντα αποτυχίας του κρατικοκαπιταλιστικού μοντέλου και υποχώρησης προς το δυτικό καπιταλισμό. Οι υποστηρικτές του επικαλούνταν την ΝΕΠ (Νέα Οικονομική Πολιτική), που εφαρμόστηκε όμως τα πρώτα χρόνια της σοβιετικής εξουσίας για να αναστηλώσει την κατεστραμμένη από τον πόλεμο οικονομία και όχι σε μία κοινωνία που υποτίθεται ότι βάδιζε στην ολοκλήρωση του κομμουνισμού!

Ταυτόχρονα, η στρατιωτικοποίηση της οικονομίας πήρε εκρηκτικές διαστάσεις. Αυτό που ο «αίμοσταγής» Στάλιν αρνούνταν να κάνει (γι' αυτό και δέχτηκε τα πυρά του Χρουσιόφ ότι δήθεν άφησε τη Σοβιετική Ένωση απροστάτευτη από τους ναζιφασίστες εισβολείς), δηλαδή να στρατιωτικοποιήσει την οικονομία, το έκαναν οι ηγέτες του παλινорθωμένου καπιταλισμού και δεν ντρέπονταν να το διατυμpanίζουν. Σε σύγγραμμα ομάδας σοβιετικών αξιωματικών υπό τη διεύθυνση του στρατάρχη Β. Σοκολόφσκι, που εκδόθηκε στη Μόσχα το 1962^[6], αναφέρεται επί λέξει: «Η χώρα ες' άλλου πρέπει να είναι σε κάθε στιγμή έτοιμη για προσαρμογή της οικονομίας σε πολεμικό πρόγραμμα σε περίπτωση πολέμου. Για το σκοπό αυτό η οικονομική οργάνωση της χώρας προσαρμόζεται συνήθως μέχρις ένα βαθμό στην κατεύθυνση της στρατιωτικοποίησης της οικονομίας». Αυτή η στρατιωτικοποίηση έφτασε στο σημείο η ΕΣΣΔ να αποκτήσει υπεροχή στα πυρηνικά όπλα από τη Δύση και οι στρατιωτικές δαπάνες να εκτιναχθούν, με μέσο ετήσιο ρυθμό αύξησης μεταξύ 1960 και 1974 10%-12%! Ξεκίνησαν οι εισβολές σε άλλες χώρες, πρώτα στην Ουγγαρία (1956) και στη συνέχεια στην Τσεχοσλοβακία (1968) και το Αφγανιστάν (1980). Η «σοβιετική» εξωτερική πολιτική αγκάλασε καθεστώτα που προέκυψαν από στρατιωτικά πραξικοπήματα, όπως η Αιθιοπία του Μεγκίστου και το Αφγανιστάν, όπου ο ένας «φιλοσοβιετικός» ηγέτης έτρωγε τον άλλο στη μάχη για την εξουσία^[7]. Αυτές ήταν οι χώρες του λεγόμε-

νου «μη καπιταλιστικού» προσανατολισμού, που οι μπρεζνιεφικοί βάφτισαν έτσι για να τις εντάξουν στο δικό τους στρατόπεδο.

Αυτή η σαπίλα δε μπορούσε να παρουσιάζεται για πολύ σαν «κομμουνισμός». Το απόστημα έσπασε και **ήρθε η ώρα να αντι-στοιχηθεί και η μορφή στο καπιταλιστικό της περιεχόμενο**. Ο «σοβιετικός» σοσιαλ-ιμπεριαλισμός έγινε απλά ένας ακόμα ιμπεριαλισμός, το ίδιο επιθετικός και αδίστακτος με τους αντιπάλους του. Δυστυχώς, όμως, η ζημιά που επί τέσσερις δεκαετίες προκάλεσε στο κομμουνιστικό όραμα των πλατιών λαϊκών μαζών ήταν καταλυτική και έχει μέχρι και σήμερα αφήσει ανεξίτηλα τα σημάδια της.

Όμως, το τέλος της Ιστορίας, που προέβλεπαν πανηγυρίζοντας οι Δυτικοί, χρησιμοποιώντας τον τίτλο από βιβλίο κάποιου Φουκουγιάμα, δεν έχει έρθει ακόμα. Κι αυτό γιατί **ο καπιταλισμός δημιουργεί ο ίδιος τους νεκροθάφτες του**, όσο κι αν σήμερα φαντάζει ανίκητος. Οι νεκροθάφτες αυτοί είναι οι σύγχρονοι προλετάριοι που όσο αυξάνεται ο παγκόσμιος πλούτος τόσο ωθούνται όλο και πιο μαζικά στη δυστυχία και την ανέχεια. Αν πάσουμε να βλέπουμε στατικά τα πράγματα, θα φτάσουμε στο συμπέρασμα ότι η καπιταλιστική «παντοδυναμία» είναι μύθος.

Άλλοτε, το φάντασμα του κομμουνισμού πλανιόταν πάνω από την ανθρωπότητα. Αν πραγματικά θέλουμε να αλλάξουμε τα πράγματα, τότε θα πρέπει να βοηθήσουμε ώστε το φάντασμα αυτό να ξαναφανεί, όχι όμως με τις κουρελιασμένες σημαίες των ψευτοκομμουνιστών, αλλά με ένα νέο επαναστατικό υποκείμενο που θα αποτελέσει πηγή αισιοδοξίας και αγώνα για τους λαούς που συνθλίβονται από την καπιταλιστική βαρβαρότητα.

Παραπομπές:

1. Μπορεί τώρα όλοι να κατηγορούν τον Στάλιν για γραφειοκράτη, όμως ήταν ο ίδιος που επεσήμανε ότι «η πάλη ενάντια στα στοιχεία της γραφειοκρατίας είναι απαραίτητη και ότι θα αντιμετωπίσουμε το καθήκον διαρκώς, όσο θα υπάρχει στη χώρα μας κρατική εξουσία, όσο θα υπάρχουν τάξεις» (Στάλιν, Πολιτική λογοδοσία της Κ.Ε. στο 15ο συνέδριο του ΚΚΣΕ, Απαντα, τόμος 10, σελ. 358). Αυτή δεν είναι η μόνη αναφορά. Μέσα στο έργο του υπάρχει πληθώρα αναφορών κατά των «κομμουνιστών» που διευθύνουν από το γραφείο τους και υπέρ της μαζικής κριτικής από τα κάτω (βλ. ενδεικτικά στα Απαντα: τόμος 11, σελ. 32-46 και 81-84, τόμος 12, σελ. 220-227), όπως οι παρακάτω: «Εδώ σύντροφοι πρόκειται για τους νέους γραφειοκράτες, πρόκειται για τους γραφειοκράτες που συμπαθούν τη Σοβιετική εξουσία, τέλος πρόκειται για τους κομμουνιστές γραφειοκράτες. Ο κομμουνιστής γραφειοκράτης είναι ο πιο επικίνδυνος τύπος γραφειοκράτη. Γιατί; Γιατί κμουφλάρει τη γραφειοκρατία του με τον τίτλο του κομματικού μέλους. Και τέτοιους κομμουνιστές γραφειοκράτες, δυστυχώς, δεν έχουμε λίγους» (Στάλιν, Λόγος στο 8ο συνέδριο της ΠΑΚΟΝ - Λενινιστικής Κομμουνιστικής Οργάνωσης Νεολαίας, 16.5.1928, Απαντα, τόμος 11, σελ.81). «Πρέπει να ξέρετε πως κάποτε οι εργάτες δεν τολμούσαν να πουν την αλήθεια για τις ελλείψεις της δουλειάς μας. Δεν τολμούσαν, όχι μόνο γιατί μπορεί να τους βρει "κανένα μπελός", μα και γιατί μπορεί να "τους ειρωνευτούν" για την ατέλεια της κριτικής τους... Αν απαιτήσετε από αυτούς μία εκατό τα εκατό σωστή κριτική, θα εκμηδενίσετε έτσι κάθε δυνατότητα κριτικής απ' τα κάτω, κάθε δυνατότητα αυτοκριτικής. Να γιατί νομίζω πως αν η κριτική περιέχει έστω κι ένα 5-10% αλήθεια, πρέπει κι αυτού του είδους την κριτική να τη χαιρούμαστε, να την ακούμε προσεκτικά και να παίρνουμε υπόψη μας τον υγιή πυρήνα της. Σε αντίθετη περίπτωση, το ξαναλέω, θα κλείσετε το στόμα

των εκατοντάδων και χιλιάδων εκείνων ανθρώπων που είναι αφοσιωμένοι στην υπόθεση των Σοβιέτ, που δεν έχουν ακόμα αρκετή πείρα της κριτικής, μα που με το στόμα τους μιλάει η ίδια η αλήθεια» (Στάλιν, Εισήγηση στη συγκέντρωση του αχτίφ της οργάνωσης της Μόσχας του ΚΚ (Μπ.) της ΕΣΣΔ, 13.4.1928, Απαντα, τόμος 11, σελ. 40).

2. Η ανεξέλεγκτη δράση του νόμου της αξίας και της εμπορευματικής κυκλοφορίας είχε στιγματιστεί από τον Στάλιν, ο οποίος επεσήμανε: «Κριτικάροντας την «οικονομική κομμούνια» του Ντίρινγκ, που λειτουργεί μέσα σε συνθήκες εμπορευματικής κυκλοφορίας, ο Ενγκελς στο Αντι-Ντίρινγκ του απέδειξε πειστικά ότι η παρουσία της εμπορευματικής κυκλοφορίας πρέπει να οδηγήσει αναπόφευκτα τις λεγόμενες «οικονομικές κομμούνες» του Ντίρινγκ στην αναγέννηση του καπιταλισμού. Οι σ. Σανίνα και Βένζερ είναι φανερό ότι δε συμφωνούν μ' αυτό. Τόσο το χειρότερο γι' αυτούς. Εμείς, όμως, οι μαρξιστές ξεκινάμε από τη γνωστή μαρξιστική θέση, ότι το πέρασμα από το σοσιαλισμό στον κομμουνισμό και η κομμουνιστική αρχή της διάθεσης των προϊόντων σύμφωνα με τις ανάγκες αποκλείουν κάθε εμπορευματική ανταλλαγή, επομένως και τη μετατροπή των προϊόντων σε εμπορεύματα και μαζί μ' αυτό τη μετατροπή τους σε αξία» (Ι.Β. Στάλιν, Οικονομικά προβλήματα του Σοσιαλισμού στην ΕΣΣΔ, 1952).

3. Νικήτα Χρουσιόφ: Η «μυστική έκθεση» στο 20ο συνέδριο του ΚΚΣΕ. Η προσωπολατρεία και οι επιζήμιες συνέπειές της (Θεμέλιο, 1989).

4. Οποιος ενδιαφέρεται αξίζει να διαβάσει τις συζητήσεις που έγιναν στο μπολσεβίκο κόμμα για τη δεξιά και την «αριστερή» (σοσιαλδημοκρατική) παρέκκλιση στην ΕΣΣΔ από το 1926 μέχρι το 1929 και να βγάλει τα συμπεράσματά του για το ποιος ήθελε να προχωρήσει ο σοσιαλισμός και ποιος όχι. Γι' αυτό και ο Χρουσιόφ στη μυστική του έκθεση δεν τόλμησε να κατηγορήσει τον Στάλιν για την πάλη του ενάντια στους τροτσικιστές και τους ζινοβιεφικούς εκείνη την εποχή.

5. Για περισσότερα στοιχεία βλ. «Περεστρόικα - Η ανώτατη φάση του παλινорθωμένου καπιταλισμού» (εκδόσεις «Οχτώβρης», Σεπτ. 1988).

6. Για περισσότερα στοιχεία βλ. «Οι κομμουνιστές και η ειρήνη» (εκδόσεις «Οχτώβρης», Μάης 1987).

7. Έχει ενδιαφέρον να διαβάσετε δύο σημαντικά... πονήματα. Το ένα έχει τίτλο: «Αιθιοπία. Η άγνωστη επανάσταση», του Ραούλ Βαλντές Βιβό, μέλους της Γραμματείας της Κεντρικής Επιτροπής του «Κ»Κ Κούβας, υπεύθυνου για τις διεθνείς σχέσεις του κόμματος (Σύγχρονη Εποχή, Αθήνα 1980), από το οποίο μαθαίνουμε ότι ο στρατός έπαιξε τον καθοριστικό ρόλο στην «επανάσταση», ξυπνώντας το λαό που μέχρι πρότινος έβλεπε σε θεό τον αυτοκράτορα Χαϊλέ Σελάσι. Το δεύτερο έχει τίτλο: «Αφγανιστάν. Επανάσταση και αντεπανάσταση», του γνωστού Γιώργου Δελαστίκ (Σύγχρονη Εποχή, Αθήνα 1985), από το οποίο μαθαίνουμε επίσης ότι η «επανάσταση» στο Αφγανιστάν δεν θα γινόταν χωρίς την παρέμβαση του στρατού, ο οποίος μετατράπηκε σε βασικό όργανο ανατροπής του καθεστώτος για ν' ανοίξει ο δρόμος προς την επανάσταση! Βεβαίως και ήταν ο στρατός αυτός που έπαιξε ρόλο, γιατί το Λαϊκό Δημοκρατικό Κόμμα του Αφγανιστάν σπαρασσόταν από φανατικούς καθαιρέθηκε από τον επίσης φιλοσοβιετικό Ταράκι, που δολοφονήθηκε από τον επίσης φιλοσοβιετικό Αμίν, ο οποίος μετά εκτελέστηκε από «επαναστατικό» δικαστήριο για προδοσία).

κοράκι ΣΦΥΡΑ ΤΟ!

Η χρονιά, για να είναι καλή, πρέπει να είναι επαναστατική

Πριν μερικές μέρες, το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο απέρριψε την αίτηση αναιρέσεως κατά της απόφασης που απέρριπτε το αίτημα των ελληνικών εταιριών καζίνο, με το οποίο ζητούσαν να κριθεί ως παράνομη κρατική ενίσχυση η αποκλειστική παραχώρηση στον ΟΠΑΠ των αδειών για τα VLTs (κουλοχέρηδες). Είχε προηγηθεί στις 25/10/2016 (δημοσιεύτηκε στο ΦΕΚ Β' 3528, 01/11/2016) η ψήφιση από την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΝΕΛ του νέου (τρίτος κατά σειρά) κανονισμού λειτουργίας των «κουλοχέρηδων», που καταρτίστηκε από την Επιτροπή Εποπτείας και Ελέγχου Παιγνίων (ΕΕΕΠ) και ήταν απόλυτα εναρμονισμένος με τις υποδείξεις που είχαν κάνει οι καπιταλιστές της ΟΠΑΠ ΑΕ.

Στον ΟΠΑΠ η ατμόσφαιρα ήταν κάτι περισσότερο από πανηγυρική, αφού άνοιγε διάπλατα ο δρόμος για να προχωρήσει η «επένδυσή» τους. Τα δεδομένα ανατράπηκαν άρδην και οι πανηγυρισμοί έδωσαν τη θέση τους σε έντονο σκεπτικισμό, μετά την επιστολή που έστειλε στο υπουργείο Οικονομικών ο Χούμπερτ Γκαμπς, υπεύθυνος για θέματα εκσυγχρονισμού της Ενιαίας Αγοράς της Γενικής Διεύθυνσης Εσωτερικής Αγοράς της Κομισιόν. Σύμφωνα με όσα αναφέρονται στην επιστολή, ο νέος κανονισμός λειτουργίας των VLTs «δεν είναι σύμφωνος με την ευρωπαϊκή νομοθεσία σε ό,τι αφορά την προστασία των

παικτών». Αυτό σημαίνει ότι η κυβέρνηση θα πρέπει άμεσα να τον αναθεωρήσει και «σε κάθε περίπτωση, να απόσχει από την εφαρμογή του».

Για μια ακόμη φορά οι συριζαίοι απέδειξαν ότι είναι «παιδική χαρά» και δεν μπορούν να προβλέψουν τα αυτονόητα. Η ψήφιση του κανονισμού, που απορρίπτει η αρμόδια υπηρεσία της Κομισιόν, ήταν η προϋπόθεση που έθεταν οι μεγαλομέτοχοι του ΟΠΑΠ για να αποσύρουν την προσφυγή που είχαν κάνει στο Διεθνές Διαιτητικό Δικαστήριο του Λονδίνου, με την οποία ζητούσαν από το Ελληνικό Δημόσιο 1.000.000.000 ευρώ για διαφυγόντα έσοδα και να ξεκινήσουν τη λειτουργία των κουλοχέρηδων. Οι συριζαίοι αγνόησαν τους κανόνες της Ευρωπαϊκής Επιτροπής για το τζόγο και αδιαφορώντας για τις οδυνηρές συνέπειες που θα είχε για τους παίχτες ο νέος κανονισμός, ταυτίστηκαν με τα επιχειρηματικά συμφέροντα των καπιταλιστών που ελέγχουν τον ΟΠΑΠ και έκαναν αβάντα στον Μελισσανίδη (έχει ποσοστά στον ΟΠΑΠ). Προσδοκούσαν ότι θα βάλουν μερικά φράγκα στα άδεια κρατικά ταμεία και τελικά κινδυνεύουν να μείνουν με την ξεφτίλα.

Η Κομισιόν έχει ορίσει κανόνες για τον τζόγο, όχι γιατί ενδιαφέρεται για τους παίχτες, αλλά για να κρατήσει τα προσχήματα και να τηρήσει και

κάποια ουδετερότητα ανάμεσα στους καπιταλιστές που επενδύουν σε διαφορετικές μορφές τζόγου (καζίνο, στοιχηματικές εταιρίες, διαδικτυακός τζόγος, κουλοχέρηδες). Απαιτεί από τις κυβερνήσεις να τους σεβαστούν και αν κάποια κυβέρνηση θέλει να κάνει αβάντα σε κάποιον καπιταλιστή, θα πρέπει πρώτα να πάρει τη σύμφωνη γνώμη της, όπως έγινε για να νομιμοποιηθεί το μονοπωλιακό καθεστώς υπέρ του ΟΠΑΠ. Όσοι δεν υπακούσουν στους κανόνες λαμβάνουν μια προειδοποιητική επιστολή και αν δεν ευθυγραμμιστούν με τις οδηγίες έχουν τις ανάλογες κυρώσεις.

Η εξέλιξη της υπόθεσης αναμένεται με ιδιαίτερο ενδιαφέρον. Είναι σίγουρο ότι η κυβέρνηση θα συμμορφωθεί με τις υποδείξεις και θα τροποποιήσει εκ νέου τον κανονισμό για τους «κουλοχέρηδες», σύμφωνα με τις οδηγίες, αφήνοντας στα κρύα του λουτρού τον Γατούλη και την παρέα του. Αλλωστε, οι ιδιοκτήτες του ΟΠΑΠ δεν μπορούν πλέον να εκβιάζουν την κυβέρνηση με τον «μπαμπούλα» του Διεθνούς Διαιτητικού Δικαστηρίου, ούτε να χρησιμοποιούν καθοδηγούμενα δημοσιεύματα για να διαμορφώσουν κλίμα υπέρ τους και θα πρέπει να αποφασίσουν για το μέλλον της «επένδυσής» τους με την πλάτη στον τοίχο.

Μετά το φιάσκο με το γήπεδο της ΑΕΚ, ο Γατούλης δέχεται ένα ακόμη «χτύπημα», το οποίο θα τον «πονέσει» αρκετά. Εκτός από τις σημαντικές οικονομικές επιπτώσεις, θα έχει να αντιμετωπίσει και τη δυσάρεσκεια των τσέχων μεγαλομετόχων του ΟΠΑΠ, αφού είχε αναλάβει τις συνεννοήσεις με την ελληνική κυβέρνηση και να διεκπεραιώσει το ζήτημα. Αντί για θετική έκβαση, οδήγησε την υπόθεση σε επικοινωνιακό και οικονομικό παταράκι και αυτό είναι κάτι που δύσκολα θα του το συγχωρήσουν. Προς το παρόν, το επιχειρηματικό project «κάθε γωνία και κουλοχέρης, κάθε γειτονιά και καζίνο» αναβάλλεται.

Κος Πάπιας
papias@eksegersigr

Η φιλανθρική ομάδα Santa Claus Football Club έχει έδρα το Ροβανιέμι, αγωνίζεται στη δεύτερη κατηγορία Φιλανδίας και είναι γνωστή ως «η ομάδα του Αη Βασίλη». Σύμφωνα με δημοσιεύματα, ενδιαφέρονται να την αγοράσουν κινέζοι «επενδυτές», χωρίς να ξεκαθαρίζεται αν θα αγοράσουν πακέτο με την ομάδα, τον Αη Βασίλη, το έλκυθρο και τους τσάντες.

Ξορκίζουν την εκλογολογία που οι ίδιοι φούντωσαν

Αφού ο ίδιος ο Τσίπρας περιόδεσε στη μισή Ελλάδα κόβοντας κορδέλες εγκαινίων και κάνοντας προεκλογικού τύπου ομιλίες, αφού στο ίδιο στίλ κινήθηκαν και άλλα κυβερνητικά στελέχη (Τζανακόπουλος, Φλαμπουράρης, Σπίρτζης, Γερο-

βασίλη κ.ά.), τα στελέχη της κυβερνητικής προπαγάνδας άρχισαν να ξορκίζουν την εκλογολογία που η ίδια η κυβέρνηση είχε φουντώσει με τη μαυρογιαλούρικη συμπεριφορά τους.

Μπορεί να πει κανείς ότι είναι έτοιμοι να

υπογράψουν την παράταση του Μνημονίου, που τους ζητούν οι ιμπεριαλιστές δανειστές. Εμείς θα πούμε ξανά πως με εκλογές ή χωρίς εκλογές, με Τσίπρα ή Μητσοτάκη, ο μνημονιακός ζόφος είναι το μέλλον που μας επιφυλάσσουν. Κι αυτό δεν αλλάζει με εκλογές.

Κυπριακό

Η λύση θα είναι διχοτομική σε κάθε περίπτωση

Το γεγονός ότι ο Τσίπρας καλεί τους αρχηγούς των υπόλοιπων κοινοβουλευτικών κομμάτων σε διαβουλεύσεις για το Κυπριακό, την ίδια μέρα που θα φύγει για τη Ζυρίχη, προκειμένου να πάρει μέρος στη λεγόμενη πολυμερή διάσκεψη (που δεν είναι πολυμερής, αφού θα συμμετάσχουν μόνο οι εκπρόσωποι των δύο κοινοτήτων και των τριών εγγυητριών δυνάμεων και ο Γιούνκερ ως παρατηρητής εκ μέρους της ΕΕ), δείχνει ότι με τον Αναστασιάδη έχουν βρει μια φόρμουλα συμφωνίας και εκείνο που επιδιώκει είναι να μειώσει την αντιπολιτευτική κίνηση στο εσωτερικό.

Αυτό μάλλον δε θα το αποφύγει, αν υπάρξει συμφωνία. Δεν αναφερόμαστε μόνο στην κριτική που θα ασκήσει ο Περισσός, δεδομένου ότι έχει ριζικά διαφορετική άποψη, αλλά και στην κριτική από τη ΝΔ και το ΠΑΣΟΚ, που ναι μεν δε βάζουν εμπόδια στην επίτευξη της συμφωνίας («κιχ» δεν έχουν βγάλει μέχρι τώρα), δε θ' αφήσουν όμως τον Τσίπρα στο απυρόβλητο. Προπαντός, δε θα τον αφήσουν να παρουσιάσει ως «εθνική επιτυχία» τη συμφωνία σε μια λύση χειρότερη απ' αυτή του σχεδίου Ανάν. Αυτά είναι αλφαβήτα για την αστική πολιτική. Τη λύση που προωθούν οι αμερικανοί ιμπεριαλιστές δε θα τη σαμποτάρουν, όμως τον Τσίπρα θα τον χτυπήσουν κάτω σαν χταπόδι.

Θα υπάρξει λύση; Οι προβλέψεις δεν έχουν νόημα, όταν λείπουν βασικά δεδομένα. Το μόνο βέβαιο, όμως, είναι πως σε κάθε περίπτωση η λύση θα είναι διχοτομική και θα νομιμοποιεί -με εύσχημο τρόπο- το στάτους κβο της εισβολής και κατοχής του 1974. Σύμφωνα με όσα διαρρέουν, για να προετοιμάσουν το κλίμα, όλο το εντατικό παζάρι των τελευταίων ημερών, που γίνεται στο παρασκήνιο, έχει ως αντικείμενο την ωραιοποίηση της λύσης και όχι το διχοτομικό της χαρακτήρα.

Η Τουρκία φέρεται να κάνει υποχωρήσεις στο εδαφικό (δηλαδή να δίνει μερικά τετραγωνικά χιλιόμετρα περίξ της Μόρφου και μερικά χιλιόμετρα ακτογραμμής), αλλά δεν κάνει πίσω στο ζήτημα των

εγγυήσεων. Απαιτεί να παραμείνουν στην Κύπρο κατοχικά στρατεύματα για ένα ικανό μεταβατικό διάστημα, στο τέλος του οποίου θα «επαναξιολογηθεί» η λειτουργικότητα του νέου κρατικού (συνομοσπονδιακού) καθεστώτος.

Ο Αναστασιάδης φέρεται να διαπραγματεύεται ένα τρίπτυχο που θα του επιτρέψει να «πουλήσει» την προδοτική συμφωνία ως «έντιμο συμβιβασμό»: άμεση αποχώρηση της κύριας δύναμης των κατοχικών στρατευμάτων (περίπου του 75%, με όλη τη σχετικότητα που έχουν οι αριθμοί όταν κανείς -πλην της Τουρκίας- δε γνωρίζει τον ακριβή αριθμό) - παραμονή δύναμης 10.000 ανδρών του τουρκικού στρατού για «εύλογο χρόνο» (ο οποίος είναι διαπραγματεύσιμος), χωρίς «επαναξιολόγηση» της ανάγκης παραμονής τους μετά το τέλος της μεταβατικής περιόδου - περιορισμό τους σε μία βάση εντός του τουρκοκυπριακού «συνιστώντος κράτους» και όχι διασπορά

τους σε διάφορα στρατόπεδα. Σ' αυτό το τρίπτυχο φέρεται να συμφωνεί και ο Τσίπρας.

Χωρίς ιδιαίτερη προσπάθεια, αντιλαμβάνεται κανείς ότι -και όλοι οι όροι του τρίπτυχου να γίνουν δεκτοί από την Τουρκία (πράγμα απίθανο, όταν πρόκειται για διαπραγματεύσεις)- έχουν συμφωνήσει σε μια διχοτομική λύση και ψάχνουν φιοριτούρες για να μπορούν να τη σερβίσουν ως «έντιμο συμβιβασμό». Η αστική τάξη Ελλάδας και Κύπρου ξαναδείχνει την ξενοδουλεία και τον κομπραδορισμό της.

ΥΓ. Επίσημα πλέον, διά στόματος Αναστασιάδη, ανακοινώθηκε ότι η «πολυμερής» της Γενεύης θα είναι πενταμερής. Δηλαδή, η Κυπριακή Δημοκρατία, η μόνη αναγνωρισμένη από τον ΟΗΕ κρατική οντότητα, δε θα παρίσταται. Την κατάρχησαν πριν ακόμα από την υπογραφή της συμφωνίας. Αναστασιάδης και Ακιντζί θα πάνε στη Γενεύη ως εκπρόσωποι των δύο «συνιστώντων κρατών».

ΕΝΑ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΝΤΟΚΟΥΜΕΝΤΟ
Η κινηματογράφηση της παράστασης του Berliner Ensemble το 1959/60

R

ΜΠΕΡΤΟΛΤ ΜΠΡΕΧΤ

Η ΜΑΝΑ ΚΟΥΡΑΓΙΟ ΚΑΙ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΗΣ

Μετά την προβολή θα ακολουθήσει συζήτηση

Στο ανακαινισμένο νεοκλασικό της εφημερίδας Αγαστουπόλεως 65 και Αχαρνών

Παρασκευή 13 - 14 Σάββατο ΓΕΝΑΡΗ

20:00 (ακριβώς) Διάρκεια ταινίας 151' με διάλειμμα 15'

ΕΙΣΟΔΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΗ

www.anoikeiosi.gr

Συνεχίζοντας τις προβολές κινηματογραφημένων έργων του Μπέρτολτ Μπρεχτ, η ανοικείωση παρουσιάζει τη «Μάνα Κουράγιο και τα παιδιά της». Πρόκειται για μια μνημειώδη κινηματογράφηση του θεατρικού έργου, με όλο το «βαρύ πυροβολικό» του Μπερλί-νερ Ανσάμπλ επί σκηνής: Χελένε Βάιγκελ, Ερνστ Μπους, Εκεχαρντ Σαλ, Νόρμπερτ Κρίστιαν κ.ά.

Όπως συνηθίζεται στις προβολές της ανοικείωσης, έχει δοθεί ιδιαίτερη προσοχή στον υποτιτλισμό στα ελληνικά.

Λόγω της μεγάλης διάρκειας της ταινίας (2,5 ώρες), η προβολή θα αρχίσει στις 8 ακριβώς, ενώ μετά την προβολή θα ακολουθήσει συζήτηση.

Η είσοδος είναι όπως πάντοτε ελεύθερη.

DIXI ET SALVAVI ANIMAM MEAM

**It ain't right, it ain't wrong
it's just corrupt all along**

**Μισόν αιώνα πάλευα κι απάνου
για λευτεριά δικιά μου και των άλλων,
κι όλο πιότερο μ' έπνιγεν ο βρόχος,
κι οι γενναίοι, που με πήγανε, πιο δούλοι.**

**Με μπουκώναν μωρό «Μεγάλη Ιδέα»
κρύβοντάς μου τον πιο αιμοβόρο οχτρό μου:
να 'μαι του ξένου ο πάτος, να μισώ
και να καταφρονώ τ' ανόσιο πλήθος.**

**Τα σκολειά μου κλείνανε τα μάτια.
Μου τ' άνοιγαν η ζούγκλα των Ολίγων
και τα «καταραμένα» τα βιβλία.**

Κι ολάνοιχτ' απομείναν ως το τέλος.

(Κ. Βάρναλης: από την «Αυτονεκρολογία»

► Νταβίντ Αλφάρο Σικέιρος: «Η ηχώ της φωνής».

► «Σαφέστατα και το αγαθό της ασφάλειας θα πρέπει να εξασφαλίζεται για όλους τους πολίτες και ειδικά για τα φτωχά λαϊκά στρώματα. Μόνο που οι αστυνομικές υπηρεσίες έχουν απόλυτο προανατολισμό και στόχο τον εσωτερικό εχθρό: το εργατικό, λαϊκό, νεολαιίστικο κίνημα και την εφαρμογή των αντιλαϊκών πολιτικών». (Μ. Μιλτσακάκης, ΠΙΝ, 24.12.2016, «Η φτώχεια θρέφει την εγκληματικότητα»). Πόσα θέλεις για να μας τρελάνεις; Το «αγαθό της ασφάλειας» στον καπιταλισμό σημαίνει καταστολή για τα «φτωχά λαϊκά στρώματα». Και όμως, «πρέπει να εξασφαλίζεται για όλους τους πολίτες» - καπιταλιστές κι εργάτες. Πες μας τι πίνεις και δε μας δίνεις, μεγάλε!!

► Stuck in a world of isolation.

► Καινούργια χρονιά, αλλάξαμε οι όροι, τώρα μπαίνουνε όλο και πιο πολλοί φόροι.

► Και κάποιοι μας καλούν να πάρουμε τα όρη.

► Οχι να βγούμε στο κλαρί, όμως.

► Μεταγραφή Δελαστίκ;

► Μπάζει νερά η «Πλεύση Ελευθερίας»...

► Ποδαρικό με το χέρι στην τσέπη.

► Οχι ότι περιέχει κάτι.

► Αλλά, να, η συνήθεια...

► 3.000 πορτρέτα του Μπαράκ Ομπάμα - ένα για κάθε μήνα διακυβέρνησής του. Απορία: αμισθί;

► Τιμή λίτρο βενζίνης: Αμοργός 1,90 ευρώ, Μήλος 1,89, Μύκονος 1,80. Τιμές... ακινησίας.

► Ληξιπρόθεσμα χρέη προς το Δημόσιο: 12,6 δισ. ευρώ τα «νέα χρέη» (εντός του 2016). Ανεβασμένα πράγματα...

► Το «νέφος της ανάπτυξης»

πήζει την Κίνα.

► Η κυβέρνηση του σιωνιστικού μορφώματος του Ισραήλ αποφάσισε να μην επιστραφούν οι σοροί Παλαιστινίων που έχουν σκοτωθεί κατά τη διάρκεια επιθέσεων εναντίον Ισραηλινών. Ναζι-σιωνισμός.

► «Καλή αγωνιστική χρονιά ευχήθηκε χτες το Συνδικάτο Οικοδόμων Αθήνας σε εργοτάξια και γιασιά». Με ευχές δεν βιάφονται αργά...

► «Κουπονάτη» αμοιβή: και κολιά περιδρομο.

► Welcome to the machine.

► 15μελή: ένα πουκάμισο αδειανό.

► Λ.Α.Ε.: Λέσχη Αποτυχόντων Ενδοκοινοβουλευτικών.

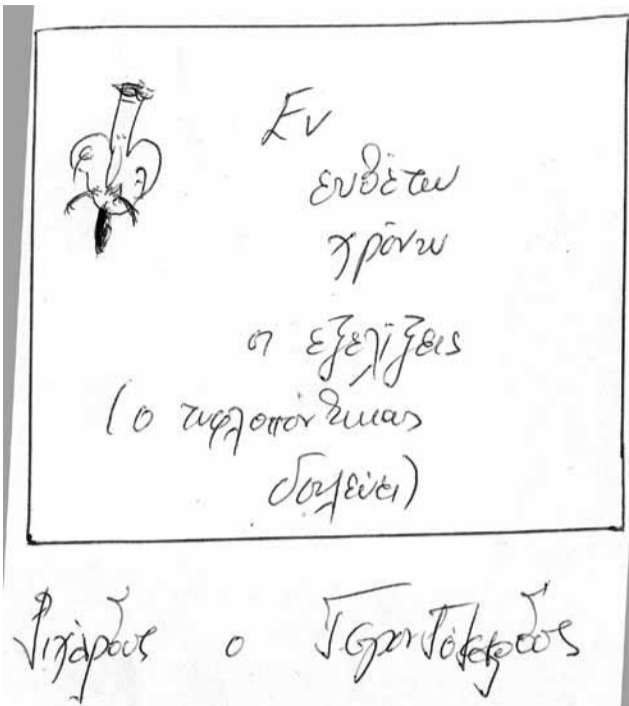
► Για την κυκλοφορία του «Mein Kampf» στη Γερμανία: πότε καταδιώχτηκε ο ναζισμός στη συγκεκριμένη χώρα;

► Ενώ παραδέχεται την αλήθεια για τη Ζάκυνθο (για 40 ασθενείς μία νοσοκόμα) η Εφ-Συν (πιο Σύριζα... πεθαίνεις) λύσσαξε γιατί το ζήτημα του θανάτου της 42χρονης στο νησί αποτέλεσε αιτία για διαπίστωση οικείων κακών... (efsyn.gr/arthro/o-bodyguard-ian-toy-esy).

► Γιατί γέλασε και το παρδαλό κατσίκι; «Η κυβέρνηση θα δημιουργήσει τους όρους ώστε η χώρα να βγει από τα μνημόνια». - Π. Σκουρλέτης.

► Πολιτική = τζόγος. 56,2 εκατ. ευρώ σε λαχειοφόρο αγορά κέρδισε η τοπική οργάνωση του Ρ«C»Ε στη Γρανάδα. Κάποιοι εργαζόμενοι στα κεντρικά γραφεία του Σοσιαλιστικού Κόμματος στη Μαδρίτη, στην ίδια κλήρωση, 4 εκατ. ευρώ.

► «Αλλά στο πρωτοχρονιάτικο τραπέζι, το κρασί μας είναι από παλιό, καλό αμπέλι» - Θ. Καρτερός (avgι.gr/article/10811/7776682). Περισι-νά, ξινά σταφύλια, κ. Καρτερέ...

► Αυτούς εγώ που τραγουδώ, δεν έχουσε φτερά. Δεν τους μεθά καμιά φυγή, δεν τους τραβούν τ' αστέρια, έχουσε μια ζεστή καρδιά, δυο ροζιασμένα χέρια, κι είναι δεμένο με τη γη.

Απ' της αυγής το χάραγμα, ως του βραδιού τα θάμνη, μοχθούν για δυο πικρές ελιές, και μια μπουκιά ψωμί, ιδρώνουν κι απ' τον ιδρω τους ανθοβολάνε οι κάμποι, καίγονται κι απ' τις φλόγες τους φωτίζεται η ζωή.

Φώτης Αγγουλές, «Επίλογος»

► «Συνολικά κατά το 2016, αριθμός ρεκόρ 43,4 εκατ. ανθρώπων είχε εργασία στη Γερμανία», μας πληροφορεί η ΑΥΓΗ (online). Και όσοι έχουν «mini-jobs», και αυτοί «έχουν εργασία»;

► Τι να εννοεί άραγε η κ. Λ. Πρωτοψάλτη (avgι.gr/article/10971/7776098/=edosate-mache-mou-pano-sth-skene-puthena-allou) δηλώνοντας: «Ο πατέρας μου ήταν από τη Σμύρνη, έμπορος, η μάνα μου από τη Ρωσία. Τους ακολουθούσαν δυο καταστροφές»;

► ...στον κόσμο η Διεθνής.

► Καλά νέα για τους Βρετανούς: «Οι τιμές της βενζίνης και του φαγητού αναμένεται να συνεχίσουν να αυξάνονται το 2017» (theguardian.com - 3.1.2017). Πώς λέμε «ανθρώπινα

δικαιώματα»...

► Το «φινλανδικό θαύμα»: Ανεργοί 213.000, ποσοστό ανεργίας νέων 20,10%. Μετά από μια «λαμπρή» εκπαίδευση, τους επιφυλάσσει ένα... σκοτεινό μέλλον (tradingeconomics.com/finland).

► Η καθημερινή μετακίνηση από το Luton στο Λονδίνο κοστίζει -κατ' άτομο, μέσο όρο- 387 λίρες στερλίνες το μήνα. (Άλλη μια χώρα για «ευκαιρία δουλειάς»...).

► Μέσα σε μια χρονιά χάθηκαν 16.000.000 ημέρες εργασίας λόγω των ασθενειών και του χρόνιου στρες που προσβάλλει το προσωπικό του NHS (National Health System) στη Βρετανία (morningstaronline.co.uk).

► Κατά παράβαση των κειμένων νόμων.

► Runaway Train.

Βασίλης

Τι να μας πουν, τώρα, ο Τραμπ, η Τράμπαινα και το Τραμπόπουλο; Τι να μας πει το χρυσό σπίτι στο Μανχάταν; Πατούλης, Πατούλαιο και Πατουλόπουλο τους ρίχνουν τη σκόνη τους. Εστω και στο Μαρούσι, εστω και με ψεύτικο χρυσό.

ΑΝΤΙΚΥΝΩΝΙΚΑ

Δύο χιλιάδες δεκαεπτά
ως πότε, σύντροφοι, με τα σκατά;

Ευταχασμένο το δύο χιλιάδες δεκαεπτά (@)!& στα κεφαλαία του Η/Υ) ή 2770 από κτίσεως Ρώμης... happy new tear. Τι ανιαρός αυτός ο αναίμακτος και ατιμώρητος θάνατος των ετών! Τι ανιαρά τα απολιτικά (κάθε τι άλλο είναι μπανάλ πλέον) κνώδαλα που καθ' έξη και υποδέχονται κάθε χρόνο με βεγγαλικά, κωδωνοκρουσίες και πανηγύρια. Μα δεν είναι μόνο αυτά που σπέρνουν την απαισιοδοξία. Είναι και που η μισή καθεστωτική αριστερά θα συνεχίσει να ζητάει συστράτευση με τις μεσοσιανικές δυνάμεις της ανατροπής, μη τυχόν και ξεφύγει κανείς και πέσει σε κά'να τζάμι. Και η άλλη μισή, τώρα που τα τζιπάκια και τα android της (κυριολεκτικά και μεταφορικά) γυρνούν από τα χιονοδρομικά κέντρα, θα συγγράφει περισπούδαστα άρθρα πάνω στις εμπνεύσεις που είχε στα χιονισμένα σαλέ και θα οραματίζεται την Ευρώπη των λαών και του καπιταλισμού με ανθρωπινό πρόσωπο. Με τη γυαλάδα της εξουσίας στα μάτια και τη μετάλλαξη σε κάθε κίνηση, σε κάθε κουβέντα...

Όμως, ας παρακάμψουμε τις ευχές που μόνο σαν ειρωνεία ή σαν κακεντρέχεια και βρισιά ακούγονται, χωρίς αυτό να σημαίνει πως δεν έχουμε προσωπικές και συλλογικές επιθυμίες. Όμως οι επιθυμίες είναι για να γίνονται και όχι δικαιολογίες για να λέγονται και να ξαναλέγονται για να περνάει ο καιρός...

«Πρέπει ηρωικά να το πάρουμε απόφαση, η γαλήνη, η αμέριμη χαρά, η λεγόμενη ευτυχία ανήκουν σε άλλες εποχές, περασμένες ή μελλούμενες, όχι στη δικιά μας. Μπήκαμε πια εμείς στον αστερισμό της αγωνίας...» (Νίκος Καζαντζάκης - «Αναφορά στον Γκρέκο»).

Πέρασαν λοιπόν οι γιορτές (τι γελάτε πάλι ρε;), έφυγαν οι καλικάντζαροι κι έμειναν οι δεινόσαυροι, τα παχύδερμα και τα κτήνη. Που αφού περιφέρθηκαν με την αρμόζουσα σεμνότητα σε κολαστήρια των οποίων τυγχάνουν συλοβάτες, κάθισαν στα γιορτινά γι' αυτούς τραπέζια και περιδρόμισαν. Χωρίς τα στιλπνά κεφάλια τους να κινδυνεύουν να κατακυβηθούν στις άθλιες οδούς με τα λαμπρά ονόματα των προγόνων τους, χωρίς να νοιώθουν καμιά απειλή και καμιά πίεση από τις μισερές στρατιές των καταφρονεμένων.

Καλά που ήταν ο αϊ Βασίλης κι όχι ο άγιος Πέτρος. Φαντάζεστε να τρώγαμε πετρόπιτες; Τουλάχιστον τώρα τρώμε τις πίτες και τις πέτρες τις τρώνε άλλοι. Αφήστε δε που αν ήταν ο Κολ θα είχαμε Κολόπιτες, ο Πούτιν Πουτινόπιτες και πάει κλαίγοντας... Τις Φλαμπουραρόπιτες και τις Κατρουγκαλόπιτες αφήστε τις, ούτε λέγονται ούτε τρώνονται.

Κυλάνε τα χρόνια μέσα στα ψέματα και τη χυδαιότητα μιας πάνοπλης κάστας επικυρίαρχων που κατάφερε να πάρει τα πάνω της και να παίξει μονότερμα στον πολιτικό και κοινωνικό στίβο. Τρομαγμένη όσο ποτέ και μ' ένα αίσθημα εγκατάλειψης που αγγίζει τα όρια της προδοσίας, η εργατική τάξη αναζητά τη χαμένη ταυτότητά της ή δεν αναζητά τίποτε. Βλέπει τα χρόνια να περνάνε, ανήμπορη και στριμωγμένη, την ώρα που όσο αυξάνει η δύναμη των εχθρών της τόσο μειώνονται οι δικές της αντιστάσεις. Ο θόρυβος περιορίζεται στα «μαγαζάκια» (και μάλιστα στο εσωτερικό τους, τόσο που δεν ακούγεται πια έξω) και ο βαρέως ασθενής δεν δείχνει κανένα σημάδι ανάνηψης. Μόνο αφορισμοί και ο ένας να περιμένει από τον άλλο, ένας μεσοσιανισμός που στις παρούσες συνθήκες μπορεί να αποδειχτεί και ολέθριος για ευνόητους λόγους. Κι όσο δεν αυτοοργανωνόμαστε, όσο δεν σφίγγουμε το χέρι του διπλανού, όσο δεν ακούγεται η φωνή και η θέλησή μας, τόσο θα μεγαλώνει ο ζόφος, η ληστεία σε βάρος μας, ο στραγγαλισμός της καθημερινότητας, της αξιοπρέπειας και της ίδιας της ζωής... Και τίποτε δεν θα αλλάξει μέχρι να «σκοπιστεί» και το τελευταίο ψήγμα πλούτου, τίποτε δεν θα παραχωρηθεί σ' έναν ταξικό εχθρό που στριμώχνεται στη γωνιά και απλά τρώει τις καταρακτικές. Γιατί εκείνοι γνωρίζουν και υπεραμύνονται του ταξικού προσδιορισμού τους, σε αντίθεση μ' εμάς που μένουμε θεθελοντικά θλωαμένοι στα ίδια παραμύθια...

Οι αρχαίοι έλληνες είχαν ως πλούτο τους το μέτρο. Οι νεοέλληνες έχουν ως μέτρο τους τον πλούτο.

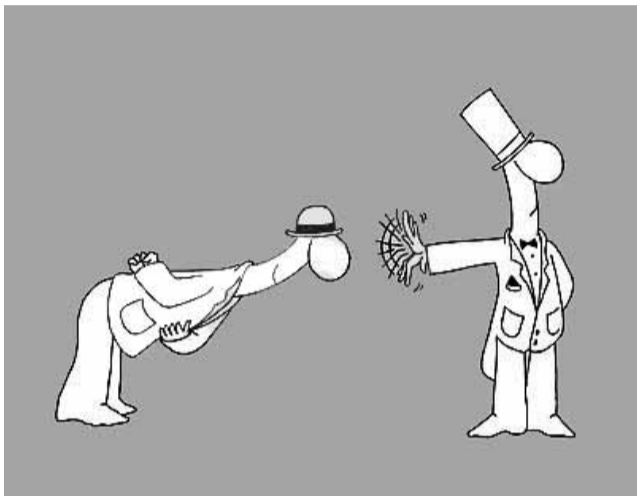
Αντε να δούμε πώς θα παλιώσει η νέα χρονιά...

Κοκκινোসκουφίτσα

Η «Κόντρα» δεν έχει άλλο στήριγμα εκτός από τους αναγνώστες της. Η δική σας οικονομική ενίσχυση εξασφαλίζει την απρόσκοπτη κυκλοφορία της.

Μέχρι τα τέλη Νοέμβρη, η εικόνα που ζωγράφιζε η κυβερνητική προπαγάνδα ήταν πως το Μνημόνιο τελειώνει το 2018 και πως εκείνο που απομένει να ρυθμιστεί μία κι εξώ είναι όλα τα μέτρα για τη νέα αναδιάρθρωση του χρέους. Διότι -όπως με δραματικό ύφος έλεγε ο Τσακαλώτος- αν δεν ανακοινωθούν από τώρα και τα μέτρα που θα ισχύσουν μετά το 2018, δε θα υπάρξει ένα περιβάλλον ασφάλειας για τους επενδυτές και επομένως δε θα υπάρξει ανάπτυξη.

γίνει στο Eurogroup και κατά το κλείσιμο της πρώτης αξιολόγησης, όταν το ΔΝΤ ζητούσε να νομοθετηθούν μέτρα υπό αίρεση για το 2018 (για την περίπτωση που δεν επιτευχθούν οι στόχοι του Μνημόνιου). Κατέληξαν στον περιβόητο αυτόματο «κόφτη». Η συνταγματική τάξη δεν επιτρέπει στην κυβέρνηση να νομοθετήσει μέτρα υπό αίρεση, ήταν το επιχείρημα των ευρωπαίων, όπως έλεγε τότε η κυβερνητική προπαγάνδα. Ετσι, το ΔΝΤ πείστηκε να δεχτεί τον «κόφτη». Και η κυβερνητική προπαγάνδα πανηγύριζε ότι πέτυχε...

Ετοιμοί για παράταση του Μνημόνιου και μετά το 2018

Το Eurogroup στις 5 Δεκεμβρίου δεν ακολούθησε, φυσικά, όσα ισχυριζόταν η κυβερνητική προπαγάνδα. Είναι βέβαιο ότι και ο Τσακαλώτος δεν υπέβαλε τέτοιο αίτημα. Το Eurogroup επιβεβαίωσε απλώς την απόφασή του στις 24 Μάη: αποφασίζονται τώρα μόνο τα λεγόμενα βραχυπρόθεσμα μέτρα - τα μεσοπρόθεσμα θα συζητηθούν το 2018, όταν θα τελειώνει το τρίτο Μνημόνιο - η Ελλάδα θα πρέπει να παράγει «πρωτογενή πλεονάσματα» ύψους 3,5% του ΑΕΠ από το 2018 και μεσοπρόθεσμα (χωρίς να αποσαφηνιστεί η διάρκεια του όρου «μεσοπρόθεσμα»). Υπήρξε και μια προσθήκη: η ελληνική κυβέρνηση συμφωνεί να υπάρξει ένας μηχανισμός δημοσιονομικής επιτήρησης και μετά το 2018, ώστε να εξασφαλίζεται η παραγωγή αυτών των «πρωτογενών πλεονασμάτων».

Μολονότι το ανακοινωθέν ήταν σαφές, η κυβερνητική προπαγάνδα εξακολουθούσε να λέει ότι δεν έχει συμφωνήσει σε τίποτα. Και να καταγγέλλει όσους έλεγαν πως υπέγραψε την παράταση των «πρωτογενών πλεονασμάτων» του 3,5% και μετά το 2018.

Μετά ήρθε το κάζο με το εφάπαξ φιλοδώρημα στους χαμηλοσυνταξιούχους, που η κυβέρνηση έκρινε ότι έπρεπε να το δώσει χωρίς προηγούμενη έγκριση της τρόικας. Τα γεγονότα είναι γνωστά (γράψαμε αναλυτικά στο προηγούμενο φύλλο) και δε χρειάζεται να τα επαναλάβουμε. Η επιστολή Τσακαλώτου δεν ήταν μόνο μια εξουτελιστική ενέργεια μιας υποτιθέμενης ανεξάρτητης κυβέρνησης. Ήταν ταυτόχρονα και μια επιπλέον δέσμευση ότι ισχύουν στο ακέραιο οι αποφάσεις του Eurogroup στις 24 Μάη και στις 25 Δεκεμβρίου.

Θυμίζουμε τι αναφέρει το ανακοινωθέν του Eurogroup στις 5 Δεκεμβρίου, που σύμφωνα με την επιστολή Τσακαλώτου «βασίζεται στη διαρκή αφοσίωση στις δεσμεύσεις του Μνημόνιου»:

«Το Eurogroup επανέλαβε ότι ο στόχος για πρωτογενές πλεόνασμα 3,5% του ΑΕΠ που θα επιτευχθεί έως το 2018 θα πρέπει να διατηρηθεί μεσοπρόθεσμα. Προκειμένου να διασφαλιστεί η συμμόρφωση με τους δημοσιονομικούς στόχους σε μια βιώσιμη βάση μετά την ολοκλήρωση του προγράμματος, οι ελληνικές αρχές δε-

σμεύονται να συμφωνήσουν με τους θεσμούς σε έναν μηχανισμό και διαρθρωτικά μέτρα που θα διασφαλίσουν αυτόν τον στόχο».

Αφού μεσολάβησε ένα «ξεκαρπωτικό» άρθρο του Τσακαλώτου σε ιστοσελίδα, στο οποίο χαρακτήριζε «μόνιμο ζουρλομανδύα» το Σύμφωνο Σταθερότητας και Ανάπτυξης της ΕΕ και προέβλεπε λιμούς και καταποντισμούς στην Ευρωζώνη, ο υπουργός Οικονομικών φόρεσε τον... ζουρλομανδύα και στην πρωτοχρονιάτικη έκδοση της συντηρητικής «Καθημερινής» ξεφούρνισε το «νέο»: «Έχουμε κάνει ξεκάθαρα ότι δεν νομοθετούμε τώρα τέτοια μέτρα για μετά το 2018. Δεν έχω καταλάβει ότι ισχύει κάτι τέτοιο και για την Νέα Δημοκρατία. Στην εξαιρετικά απίθανη περίπτωση που το ΔΝΤ σπάσει το εντυπωσιακό σερί του και μια από τις προβλέψεις του επαληθευτεί, έχουμε πει ότι μπορεί να περιγράψουμε τα μέτρα που εν δυνάμει σε αυτή την περίπτωση θα χρειαστούν. Στο πλαίσιο αυτό συζητάμε και έναν μηχανισμό δέσμευσης όπως η επέκταση του Αυτόματου Μηχανισμού Δημοσιονομικής Προσαρμογής του Προϋπολογισμού».

Η συζήτηση αυτή είχε ξανα-

γίνει στο Eurogroup και κατά το κλείσιμο της πρώτης αξιολόγησης, όταν το ΔΝΤ ζητούσε να νομοθετηθούν μέτρα υπό αίρεση για το 2018 (για την περίπτωση που δεν επιτευχθούν οι στόχοι του Μνημόνιου). Κατέληξαν στον περιβόητο αυτόματο «κόφτη». Η συνταγματική τάξη δεν επιτρέπει στην κυβέρνηση να νομοθετήσει μέτρα υπό αίρεση, ήταν το επιχείρημα των ευρωπαίων, όπως έλεγε τότε η κυβερνητική προπαγάνδα. Ετσι, το ΔΝΤ πείστηκε να δεχτεί τον «κόφτη». Και η κυβερνητική προπαγάνδα πανηγύριζε ότι πέτυχε...

νίκη, διότι δεν νομοθετήσε προληπτικά μέτρα, όπως ήθελε το ΔΝΤ.

Πάμε στοίχημα ότι τα ίδια θα λέει η κυβερνητική προπαγάνδα αν καταλήξουν σε επέκταση του «κόφτη» μετά το 2018 (άγνωστο για πόσα χρόνια). Το βέβαιο είναι πως ο Τσακαλώτος δεν το ξεφούρνισε τυχαία. Είναι βέβαιο ότι στο παρασκήνιο γίνεται μια τέτοια συζήτηση. Δεν ξέρουμε αν έχουν καταλήξει όλοι οι εμπλεκόμενοι (ΔΝΤ, Γερμανία, Κομισιόν, ΕΚΤ) σ' αυτήν τη λύση, όμως πρέπει να επισημανθεί ότι αυτό που δημοσιοποίησε ο Τσακαλώτος είναι απόλυτα μέσα στη λογική της απόφασης του Eurogroup στις 5 Δεκεμβρίου, που μιλά για δέσμευση της κυβέρνησης να συμφωνήσει με το κουαρτέτο/τρόικα «σε έναν μηχανισμό και διαρθρωτικά μέτρα που θα διασφαλίσουν αυτόν τον στόχο» (τη διατήρηση του «πρωτογενούς πλεονάσματος» στο 3,5% του ΑΕΠ το 2018 και μεσοπρόθεσμα).

Περιττεύει να πούμε ότι αυτό σημαίνει παράταση του Μνημόνιου και μετά το 2018, με τη σκληρή λιτότητά του και την κινεζοποίηση.

βαθύ κόκκινο

Σε ενιαία γραμμή οι ιμπεριαλιστές δανειστές

Ο μύθος της διάσπασης μεταξύ των ιμπεριαλιστών δανειστών, που ανά διαστήματα ξαναπλάσσουν στην πιάτσα οι συριζαίοι, διαλύθηκε και πάλι με τη συνέντευξη του μέλους του εκτελεστικού συμβουλίου της ΕΚΤ, Μπενουά Κερέ, που δημοσιεύτηκε πρωτοχρονιάτικα στην εφημερίδα «Boersen Zeitung».

Ο Κερέ επανέλαβε, απλώς με ηπιότερο ύφος, όσα λένε εδώ και καιρό ο Τόμσεν και τα άλλα στελέχη του ΔΝΤ. Οτι δηλαδή γι' αυτούς το «ελληνικό ζήτημα» είναι απλώς μια εξίσωση, στη μια πλευρά της οποίας είναι οι ετήσιες τοκοχρεολυτικές δόσεις και στην άλλη τα λεγόμενα «πρωτογενή πλεονάσματα» και τα σκληρά μέτρα (μεταρρυθμίσεις τα ονομάζουν), που απαιτούνται για να βγουν αυτά τα πλεονάσματα. Αφού τα δάνεια δεν μειώνονται ονομαστικά, θα πρέπει να παίρνονται σκληρά αντιλαϊκά μέτρα που θα εξασφαλίζουν την αποπληρωμή των τοκοχρεολυτικών δόσεων.

Και τι θα γίνει άμα το κράτος δεν μπορεί ταυτόχρονα να πληρώνει αυτές τις υψηλές δόσεις και να παράγει επίσης υψηλά «πρωτογενή πλεονάσματα», τα οποία θα χρησιμοποιούνται για τη σχετική μείωση του χρέους; Θα βρουν μια άλλη δοσολογία, η οποία θα προστατεύει το κράτος από τη χρεοκοπία, όμως θα διατηρεί αναλλοίωτη τη σκληρή λιτότητα. Το έκαναν αυτό το 2011 (επί Παπανδρέου), το 2012 (επί Παπαδήμου) και το 2015 (επί Τσίπρα). Και θα το ξανακάνουν όποτε χρειαστεί, διατηρώντας όμως στα χέρια τους την απόλυτη πρωτοβουλία των κινήσεων. Αυτό σημαίνει ιμπεριαλιστική επιτροπεία αποικιακού τύπου.

«Ο πρωταρχικός στόχος για την Ελλάδα», λέει ο Κερέ, «πρέπει να είναι να εφαρμοστεί το πρόγραμμα του ESM ώστε να ανακτήσει την πρόσβαση στις αγορές». Ο στόχος, δηλαδή, είναι να μπορεί η χώρα να παίρνει νέα δάνεια από τις αγορές του χρηματιστικού κεφαλαίου για να αποπληρώνει τα παλιά δάνεια. «Για να συμβεί αυτό», συνεχίζει ο Κερέ, «η χώρα χρειάζεται αποφασιστικές μεταρρυθμίσεις όπως και μέτρα για να διασφαλίσει τη βιωσιμότητα του χρέους της. Τόσο η κυβέρνηση της Αθήνας όσο και οι εταίροι της στην ευρωζώνη πρέπει να κάνουν αυτά που δεσμεύτηκαν». Κι επειδή, προφανώς, οι «εταίροι» έκαναν αυτά που έπρεπε, ο Κερέ καταλήγοντας τονίζει με έμφαση ότι «το μπαλάκι είναι ξεκάθαρα στο ελληνικό στρατόπεδο».

Τι ακριβώς εννοεί το στέλεχος της ΕΚΤ με την τελευταία αναφορά γίνεται σαφές από μια προηγούμενη επισήμανσή του. Τα βραχυπρόθεσμα μέτρα για το χρέος, λέει ο Κερέ, είναι μεν ευπρόσδεκτα, όμως «δεν είναι αρκετά για να εξαλείψουν τις ανησυχίες για τη βιωσιμότητα του χρέους, εκτός και αν γίνουν ισχυρές παραδοχές για τα πρωτογενή πλεονάσματα της Ελλάδας μετά το 2018». Επομένως, με δεδομένο ότι τα «πρωτογενή πλεονάσματα» είναι συμφωνημένα και για μετά το 2018, εκείνος που «μιλάει» είναι η ελληνική κυβέρνηση. Θα πρέπει να συμφωνήσει στα μέτρα για μετά το 2018, δηλαδή για μια «πονηρή» επέκταση του Μνημόνιου.

Ο Κερέ γνωρίζει ασφαλώς τι έχει αποφασιστεί στα Eurogroup, όπως επίσης γνωρίζει το περιεχόμενο της επιστολής μετάνοιας και συμμόρφωσης, που υποχρεώθηκε να υπογράψει ο Τσακαλώτος. Και λέει ότι ακριβώς έχει γράψει στο blog του ΔΝΤ ο Τόμσεν. Το λέει μάλιστα με τη βεβαιότητα ότι κανένας από την Αθήνα δε θα τολμήσει να του «την πέσει», όπως συνέβη με τον Τόμσεν. Όταν ολοκληρωθεί η ελληνική κυβέρνηση ζητά από την ΕΚΤ να βάλει και την Ελλάδα στο πρόγραμμα «ποσοτικής χαλάρωσης», κίνηση την οποία στην Αθήνα παρουσιάζουν σαν καταλύτη για την ανάπτυξη, ποιος θα τολμήσει να καταγγείλει τον Κερέ για «ακραίες θέσεις»;

Το μήνυμα μάλλον έχει ληφθεί στην Αθήνα, όπως φάνηκε από τη συνέντευξη Τσακαλώτου στην «Καθημερινή»: τα παιχνίδια προπαγάνδας τελειώνουν, καιρός να πέσουν οι υπογραφές.

Π.Γ.

Γραφτείτε συνδρομητές στην «Κόντρα»

ετήσια συνδρομή 85 €
εξάμηνη συνδρομή 45€
λογαριασμός ΕΤΕ:
10087804638

KONTRA

ΑΘΗΝΑ: Αγαθουπόλεως 65, ΤΚ 112 52, τηλ. 2108675243, fax 2108663100

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Ιουστινιανού 24, τηλ-fax 2310221898

http://www.ekseggersi.gr, e-mail: kontra@ekseggersi.gr

Διευθύνεται από συντακτική επιτροπή

Ιδιοκτήτης-Εκδότης-Διευθυντής: Πέτρος Γιώτης

Εκτύπωση: ΚΛΕΝΙΚ ΕΕ, Σηπλιάς 5, Μεταμόρφωση